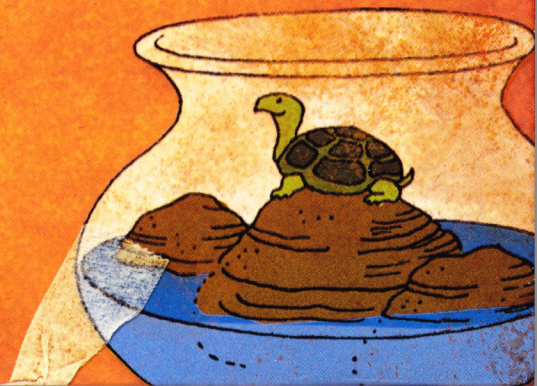

JUDY BLUME

POVESTEA UNUI
OMULET
DIN CLASA A IV-A

ARTHUR

Oare cum te simți la 9 ani, cu o țeastoasă simpatică și un frate mic și zăpăcit, asupra căruia se îndreaptă toată atenția celor din jur?

Peter privește cu uimire cum Colțunaș, micul „monstru” care distruge tot ce atinge, stârnește admirație, pe când el e tratat cu indiferență de toată lumea.

Romanul lui Judy Blume este o poveste înduioșătoare și plină de umor despre încercările lui Peter de a-și găsi locul într-o familie în care fratele mai mic ocupă tot spațiul.

Dar Colțunaș îi va mai da de furcă lui Peter și de acum încolo. Descoperiți întâmplările prin care trec cei doi frați în următoarele volume din seria *Cărțile despre Colțunaș*, semnată de una dintre cele mai îndrăgite autoare de literatură pentru copii.

Partener media:

DILEMATIX

www.editura-art.ro

ISBN 978-606-8044-23-1

9 786068 044231

ARTHUR

JUDY BLUME

Povestea unui omuleț
din clasa a IV-a

JUDY BLUME (n. 1938) și-a petrecut copilăria în orașul Elizabeth, din statul New Jersey, inventând povești. Cele douăzeci și patru de cărți scrise de ea au câștigat peste nouăzeci de premii, însă cele mai importante sunt acelea acordate de tinerii cititori.

Povestea unui omuleț din clasa a IV-a este primul volum dintr-o serie de cinci romane despre Peter, Colțunaș și Sheila.

„Sursa inspirației pentru Colțunaș a fost fiul meu, Larry, aflat la vârsta când abia începuse să meargă. Dar ideea episodului cu Picurici [testoasa lui Peter] e luată dintr-o știre. Nu vreau să stric surpriza lecturii, dar să spunem că Larry n-a făcut niciodată ce face Colțunaș în ultimul capitol al cărții. Și asta mă bucură foarte mult!” mărturisea Judy Blume.

Judy Blume locuiește într-una din insulele situate de-a lungul Coastei de Est împreună cu soțul ei, George Cooper. Au trei copii mari și un nepot.

ROY DOTY (n.1922) este un cunoscut și apreciat ilustrator american. A realizat desenele pentru o sută șaptezeci și cinci de cărți pentru copii, fiind, în același timp, autorul a douăzeci și șapte dintre ele. Caricaturile, ilustrațiile și benzile sale desenate au apărut în multe dintre cele mai cunoscute publicații din SUA.

Judy Blume

Povestea unui omuleț din clasa a IV-a

Ilustrații de Roy Doty

Traducere din engleză
de Diana Marin-Caea

Redactori: Teodora Terciu, Diana Georgescu
Tehnoredactare: Cornel Drăghia
Design copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLUME, JUDY

Povestea unui omuleț din clasa a IV-a / Judy

Blume ; trad. de Diana Marin-Caea. - București :

Editura Arthur, 2013

ISBN 978-606-8044-23-1

I. Marin-Caea, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135

Judy Blume

Tales of a Fourth Grade Nothing

Copyright © Judy Blume, 1972

All rights reserved

© Editura Arthur, 2013, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

*Lui Larry,
care este o combinație între Peter și Colțunaș,
și lui Willie Mae,
care mi-a povestit despre Picurici*

Marele câștigător

Am câștigat-o pe Picurici la petrecerea de ziua lui Jimmy Fargo. Toți ceilalți au plecat acasă cu peștișori aurii în pungulițe de plastic. Am câștigat-o pentru că am ghicit că erau trei sute patruzeci și opt de jeleuri în borcanul doamnei Fargo. De fapt, ne-a spus ea mai târziu, erau patru sute douăzeci și trei. Totuși, eu am fost cel mai aproape de adevăr.

— Peter Warren Hatcher este marele câștigător, a anunțat doamna Fargo.

La început, mi-a părut rău că n-am luat și eu un peștișor auriu. Apoi Jimmy mi-a dat un acvariu de sticlă. Înăuntru erau trei pietre și niște apă. O țestoasă mică și verde dormea pe piatra cea mai mare. Toți ceilalți se uita la peștișorii aurii. Știam ce gândesc. Ar fi vrut și ei țestoase mici și verzi.

În drum spre casă, venind de la petrecerea lui Jimmy, mi-am botezat țestoasa Picurici. Locuiesc la numărul 68, pe Strada 25 de Vest. E un bloc vechi, dar are unul dintre cele mai bune lifturi din New York. Are oglinzi de jur împrejur. Te poți vedea din orice unghi. Mai are și o banchetă căptușită pe care te poți așeza dacă ești prea obosit ca să stai în picioare. Numele liftierului este Henry Bevelheimer. Ne lasă să-i spunem Henry, pentru că Bevelheimer e foarte greu de pronunțat.

Apartamentul nostru este la etajul al doisprezecelea. Dar nu trebuie să-i mai spun asta lui Henry. El știe deja. Cunoaște pe toată lumea din bloc. E așa de deștept! Știe chiar și că am nouă ani și sunt în clasa a patra.

I-am arătat-o pe Picurici imediat.

— Am câștigat-o la aniversarea unei zile de naștere, am zis.

— Maică-ta o să fie surprinsă, a zâmbit Henry.

Henry a avut dreptate. Mama a fost surprinsă de-a binelea. A rămas cu gura căscată când i-am spus:

— Uite ce-am câștigat la petrecerea lui Jimmy Fargo!

I-am arătat țestoasa mititică și verde:

— I-am dat deja un nume... Picurici! Nu e un nume grozav pentru o țestoasă?

Mama s-a strâmbat:

— Nu-mi place cum miroase.

— Cum adică? am întrebat.

Mi-am apropiat nasul de Picurici. Nu mirosea a nimic altceva decât a țestoasă. „Deci Picurici miroase a țestoasă“, mi-am zis. „Ei bine, așa și trebuie, pentru că asta este!“

— Și nici nu am de gând să am grijă de ea, a adăugat mama.

— Sigur că nu, i-am spus. E țestoasa mea și eu sunt cel care o să aibă grijă de ea.

— O să-i schimbi apa și o să-i cureți acvariul și o să-i dai de mâncare și tot ce mai trebuie? a întrebat.

— Da, am zis. Ba chiar mai mult. O să am grijă să fie fericită.

De data asta mama a scos un sunet ciudat. Ca un mormăit.

M-am dus în camera mea. Am pus-o pe Picurici pe șifonier. Am încercat s-o mângâi și să-i spun că o să fie fericită să stea cu mine. Dar nu e ușor să mângâi o țestoasă. Nu sunt moi și blănoase și nu te ling sau altceva. Totuși aveam, în sfârșit, propriul animăluț.

Mai târziu, spre seară, când m-am așezat la masă, mama mi-a spus:

— Miroși a țestoasă. Peter, du-te și spală-te pe mâini!

Unii ar putea crede că mama e cea mai mare problemă a mea. Nu-i plac țestoasele și-mi spune mereu să mă spăl pe mâini. Asta nu înseamnă doar să le trec prin apă. *Spălatul* înseamnă că trebuie să folosesc săpun și să-mi frec mâinile una de alta. Apoi trebuie să le clătesc și să le șterg. Ar fi trebuit să știu lucrurile astea până acum. Le-am auzit de atâtea ori!

Dar mama nu e cea mai mare problemă a mea. Și nici tata. El petrece o groază de vreme uitându-se la reclamele de la televizor. Asta pentru că lucrează în publicitate. Zilele astea, reclama lui preferată e cea de la Juicy-O. A făcut-o chiar el. Iar președintelui companiei Juicy-O i-a plăcut atât de mult, încât i-a trimis lui tata o ladă întreagă de Juicy-O, ca să ajungă pentru toată familia. Gustul băuturii e o combinație de portocale, ananas, grepfrut, pere și banane. (Și dacă vreți să știți adevărul, m-am cam săturat s-o beau.) Dar nici Juicy-O nu e cea mai mare problemă a mea.

Cea mai mare problemă a mea este fratele meu, Farley Drexel Hatcher. Are doi ani și jumătate. Toată lumea îi spune Colțunaș. Îi plâng de milă când mă gândesc că o să crească mare cu un nume ca ăsta, dar nu suflu o vorbă. Nu e treaba mea.

Colțunaș îmi stă mereu în drum. Strică tot ce vede. Iar când se enervează se întinde pe podea și țipă. *Și* dă din picioare. *Și* dă cu pumnii. Singurele momente în care îmi place de el sunt acelea când doarme. Își suge patru degete de la mâna stângă și plescăie.

Când Colțunaș a văzut-o pe Picurici, a zis:

— Ohhhhh... uite!

Iar eu i-am spus:

— Asta e țestoasa *mea*, ai înțeles? *A mea*! Să nu te atingi de ea!

— Nu atingi... a zis Colțunaș și s-a hlizit ca un smintit.

2

Domnul și doamna Juicy-O

Într-o seară, tata a venit acasă de la birou foarte agitat. Ne-a spus că domnul și doamna Yarby vin la New York. El e președintele companiei Juicy-O. Locuiește la Chicago. M-am întrebat dacă o să-i aducă lui tata încă o ladă de Juicy-O. Asta ar însemna c-aș fi nevoit să beau doar Juicy-O tot restul vieții mele. Numai la gândul ăsta mi se întorcea stomacul pe dos.

Tata mi-a spus că i-a invitat pe domnul și doamna Yarby să stea cu noi. Mama a vrut să știe de ce nu puteau să stea la hotel, ca mai toată lumea care vine la New York. Tata a zis că ar fi putut. Dar el n-a vrut să-i lase. S-a gândit că s-ar simți mai confortabil la noi. Mama a zis că ăsta este probabil cel mai prostesc lucru pe care l-a auzit vreodată.

Dar a pregătit camera lui Colțunaș pentru musafiri. A pus cearceafuri elegante și o pătură nou-nouță pe patul extensibil. Asta e o canapea care poate fi transformată într-un pat pe timpul nopții. E pusă în camera lui Colțunaș, pentru că aici era bârlogul nostru. Înainte să se nască el, aici stăteam la televizor. Iar bunica a dormit de o grămadă de ori pe patul extensibil. Acum ne uităm la televizor în living. Iar bunica nu prea mai doarme pe la noi.

Mama a mutat pătuțul lui Colțunaș în camera mea. Ea zice că o să primească un pat obișnuit când va împlini trei ani. Sunt o mulțime de motive pentru care nu vreau să dorm în aceeași cameră cu Colțunaș. Mi-am dat seama acum două luni, când au zugrăvit dormitorul meu. A trebuit să dorm trei nopți în camera lui Colțunaș, pentru că mirosul de vopsea mă făcea să tușesc. În primul rând, vorbește în somn. Și dacă nu știi despre ce-i vorba, te poți speria rău. Al doilea motiv e plescăitul pe care-l scoate. E adevărat că-mi place să-l aud când sunt treaz, dar când încerc să adorm, mi-aș dori să fie liniște.

Când m-am plâns că sunt nevoit să dorm cu Colțunaș, mama a spus:

— E vorba doar de două nopți, Peter.

— O să dorm în living, am sugerat. Pe canapea... sau chiar pe un scaun.

— Nu, a zis mama. O să dormi în camera ta. În patul tău!

N-avea rost să mai insist. Mama n-avea de gând să se răzgândească.

A stat toată ziua în bucătărie. A stârnit o adevărată harababură. A folosit atât de multe oale și tigăi, că lui Colțunaș nu i-au mai rămas vase pe care să le izbească unele de altele. Și asta e una dintre distracțiile lui favorite – să izbească cratițe și tigăi. Te poți alege cu o durere de cap îngrozitoare de la vâscarmul ăla.

Imediat după prânz, mama a extins masa pe care mâncăm. Noi nu avem o cameră separată în care să mâncăm. Când avem musafiri la cină, mâncăm într-un capăt al livingului.

După ce a terminat de aranjat masa, mama a pus un vas de argint plin cu flori chiar în mijloc. I-am zis:

— Hei, mami... arată de parcă l-ai aștepta pe președinte sau așa ceva.

— Foarte amuzant, Peter! a răspuns mama.

Câteodată, mama râde de se prăpădește la glumele mele. Alteori se prefacă că nu le înțelege. Și mai sunt și situațiile când le înțelege, dar nu par să-i

placă. Asta a fost una dintre situațiile alea. Așa că am hotărât să nu mai fac alte glume înainte de masa de seară.

După-amiază am fost la Jimmy Fargo. M-am întors acasă la ora patru. Am găsit-o pe mama la masă, mormăind ceva. Colțunaș stătea pe podea și se juca cu unul dintre ciorapii lui tata. Nu știu sigur de ce-i plac atât de mult ciorapii, dar dacă-i dai câteva perechi, o să se joace în liniște vreo oră.

— Bună, mami, am ajuns, am zis.

— Îmi lipsesc două flori, a spus mama.

Nu știu cum și-a dat seama că lipsesc două flori din vasul de argint. Pentru că mai erau cel puțin o duzină. Dar, bineînțeles, când am verificat, am văzut că două tulpini rămăseseră fără nimic pe ele.

— Nu te uita la mine, mami, am zis. Ce-aș fi făcut cu două flori prăpădite?

Așa că amândoi ne-am uitat la Colțunaș.

— Ai luat floricelele frumoase a lu' mămica? l-a întrebat mama.

— Nu luat, a zis Colțunaș mestecând ceva.

— Ce ai în gură? a întrebat mama.

Colțunaș nu i-a răspuns.

— Arată-i lu' mămica!

— Nu arăt, a zis Colțunaș.

— Ah, da!

Mama l-a ridicat și l-a obligat să deschidă gura. A pescuit dinăuntru o petală de trandafir.

— Ce-ai făcut cu florile lu' mămica? a ridicat vocea.

Începea să fie supărată de-a binelea.

Colțunaș a râs.

— Spune-i lu' mămica!

— Mmmm! a zis Colțunaș. Bun, bun, bun!

— Aaaa, nu! a țipat mama, alergând spre telefon.

l-a sunat pe domnul doctor Cone. l-a spus că frate-meu a mâncat două flori. Probabil că doctorul a întrebat ce fel de flori, pentru că mama a spus:

— Trandafiri, cred. Dar nu pot fi sigură. S-ar putea ca una să fi fost o narcisă.

A urmat o pauză lungă, cât mama a ascultat ce spunea doctorul. Apoi a zis:

— Mulțumesc, domnule doctor Cone, după care a închis.

— Gata cu florile, i-a zis lui Colțunaș. Ai înțeles?

— Gata, a repetat Colțunaș. Gata... Gata... Gata.

Mama i-a dat o lingură de sirop mentolat. Din ala de care iau eu când mă doare stomacul. Apoi l-a luat pe Colțunaș să-i facă baie.

„Auzi, să mănânce flori!“ Mă întreb ce gust or fi avut. „Poate că sunt delicioase și eu nu știu, pentru că n-am gustat niciodată, mi-am zis“. M-am hotărât să aflu. Am rupt o petală de la un trandafir roz. Am băgat-o în gură și am încercat s-o mestec, dar n-am putut. Avea un gust groaznic. Am scuipat-o la gunoi. Ei, măcar acum știam că n-am pierdut nimic nemai-pomenit!

Colțunaș a mâncat în bucătărie înainte să apară musafirii. Am auzit-o pe mama amintindu-i, în timp ce mânca:

— Colțunaș o să fie băiat cuminte în seara asta. Foarte cuminte, pentru prietenii lui tati.

— Cuminte, a zis Colțunaș. Băiat cuminte.

— Așa e, i-a spus mama.

În timp ce Colțunaș termina de mâncat, m-am schimbat și m-am ferchezuit. Urma să iau masa cu musafirii. Faptul că am nouă ani îmi aduce și niște avantaje!

Când tata a ajuns acasă cu familia Yarby, mama era deja îmbrăcată și aranjată. N-ai fi ghicit că-și petrecuse mare parte din zi în bucătărie. N-ai fi ghicit nici că frate-meu mâncase două flori. Se simțea

bune. Ba chiar mirosea frumos – a pudră pentru bebeluși.

Doamna Yarby l-a luat imediat în brațe. Știam ca așa o să facă. Arăta ca o bunică. Genul ăsta de tipă face mare caz de Colțunaș. A intrat în living cu el cuibărit la piept. Apoi s-a așezat pe canapea și l-a legănat în poală.

— E cel mai drăguț băiețaș! a zis doamna Yarby. Pur și simplu iubesc bebelușii.

L-a pupat pe creștet. Tot așteptam ca cineva să-i spună că frate-meu nu e un bebeluș. Dar nimeni nu a făcut-o.

Tata a cărat valiza familiei Yarby în camera lui Colțunaș. Când s-a întors, m-a prezentat musafirilor.

— Acesta este fiul nostru mai mare, Peter, le-a spus soților Yarby.

— Am nouă ani și sunt în clasa a patra, le-am zis.

— Salut, Peter, a spus domnul Yarby.

Doamna Yarby a dat din cap. Încă mai era ocupată cu frate-meu.

— Am o surpriză pentru băiețașul ăsta drăguț, a spus. E în valiza mea. Să mă duc s-o aduc?

— Da, a țipat Colțunaș. Du-te și adu... du-te și adu!

Doamna Yarby a râs, de parcă asta ar fi fost cea mai bună glumă pe care o auzise vreodată.

— Mă întorc imediat, i-a spus lui Colțunaș, apoi l-a pus jos și a fugit să-și găsească valiza.

S-a întors cu un cadou legat cu o fundă roșie.

— Ohhhh! a țipat Colțunaș, căscându-și larg ochii.

— Bravo! a bătut el din palme.

Doamna Yarby l-a ajutat să-și despacheteze surpriza. Era un tren cu cheiță, care făcea un zgomot îngrozitor. De fiecare dată când întâlnea un obstacol, se întorcea și o lua în direcția opusă. Lui Colțunaș îi plăcea grozav. Lui îi place orice lucru care face zgomot.

— E un tren drăguț, am zis.

Doamna Yarby s-a întors spre mine:

— O, am ceva și pentru tine... ăă... ăă...

— Peter, i-am amintit. Numele meu este Peter.

— Da. Ei, mă duc să aduc și cadoul tău.

Doamna Yarby a ieșit din nou din cameră. De data asta s-a întors cu un pachet turtit. Era și asta ambalat – cu fundă roșie și tot ce-i trebuie. Mi l-a dat. Colțunaș a lăsat deoparte trenul, cât să vadă ce am primit. Am scos cu grijă hârtia – în caz că mama voia s-o păstreze și ca să-i arăt doamnei Yarby că

am mai multă grijă de lucruri decât fratele meu. Nu sunt sigur că a băgat de seamă. Cadoul meu s-a dovedit a fi un dicționar mare cu poze. De felul celor care mi-ar fi plăcut pe când aveam vreo patru ani. Cel pe care-l promisem când eram mic se afla acum în raftul de cărți al lui Colțunaș.

— Nu știi prea multe despre băieții mari, a zis doamna Yarby. Așa că doamna de la magazin mi-a zis că o carte frumoasă ar fi o idee bună.

„O carte frumoasă ar fi fost o idee bună“, m-am gândit. „Dar un dicționar cu poze! Țsta e pentru bebeluși!“ Folosesc un dicționar obișnuit de când am împlinit opt ani. Dar mi-am dat seama că trebuie să fiu politicos, așa că am zis:

— Vă mulțumesc foarte mult. Este exact ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

— Sunt așa de bucuroasă! a zis doamna Yarby.

A oftat prelung și s-a așezat pe canapea.

Tata s-a oferit să le aducă soților Yarby ceva de băut.

— Bună idee... bună idee, a zis domnul Yarby.

— Ce să fie? a întrebat tata.

— Ce să fie? a repetat domnul Yarby, râzând. Tu ce crezi, Hatcher? Juicy-O! Noi numai asta

bem. E bună pentru sănătate! a spus domnul Yarby bătându-se cu pumnul în piept.

— Desigur, a spus tata, ca și cum ar fi știut asta dintotdeauna. Juicy-O pentru toată lumea! i-a zis mamei, iar ea s-a dus în bucătărie să aducă sucul.

În timp ce tata și domnul Yarby discutau despre Juicy-O, Colțunaș s-a făcut nevăzut. A apărut din nou tocmai când mama servea pe toată lumea cu un pahar din băutura favorită a domnului Yarby. Căra cu el o carte – vechiul și jerpelitul meu dicționar cu poze. Identic cu cel pe care-l promisem de la familia Yarby.

— Uite, a zis Colțunaș, cățărându-se în poala doamnei Yarby. Uite carte.

Aș fi vrut să dispar. Cred că mama și tata ar fi vrut același lucru.

— Uite carte!

Acum Colțunaș îl ținea deasupra capului.

— Aveam nevoie de altul, i-am explicat. Chiar aveam. Din cel vechi cad foile.

Am încercat să râd.

— Se poate returna, a spus doamna Yarby. E o prostie să-l păstrezi dacă ai deja unul.

Părea jignită. De parcă era vina mea că-mi adusesese ceva ce aveam deja.

— AL MEU! a spus Colțunaș. A închis cartea și a strâns-o la piept. AL MEU... AL MEU... AL MEU...

— Gestul contează, a zis mama. A fost foarte dragut din partea dumneavoastră să vă gândiți la baietii noștri.

Apoi s-a întors spre Colțunaș:

— Acum lasă cartea deoparte, Colțunel.

— Nu-i ora de culcare a lui Colțunaș? a sugerat tata.

— Ba da. Cred că da, a spus mama, luându-l pe Colțunaș.

— Spune noapte bună, Colțunel.

— Noapte bună, Colțunel, a spus frate-meu, făcându-ne cu mâna.

Colțunaș ar fi trebuit să adoarmă înainte să ne așezăm la masă. Dar pentru orice eventualitate, mama i-a pus un milion de jucărioare în pătuț ca să-i dea de lucru. Nu știu pe cine credea că păcălește. Pentru că toți știam că frate-meu putea să se cațere și să iasă din pătuț ori de câte ori voia.

S-a ținut deoparte până când am ajuns la friptura de vită. Apoi a apărut, cărând acvariul lui Picurici. S-a dus fix la doamna Yarby. Credea că e noua lui prietenă.

— Uite, a zis, băgându-i-o pe Picurici sub nas. Uite-o pe Picurici.

Doamna Yarby a țipat ascuțit:

— Vai, nu pot să suport reptilele! Ia chestia aia de lângă mine!

Colțunaș părea dezamăgit. Așa că i-a arătat-o pe Picurici domnului Yarby.

— Uite, a zis.

— HATCHER! a izbucnit domnul Yarby. Fă-l să ia chestia aia de aici!

M-am întrebat de ce domnul Yarby îi spunea lui tata „Hatcher“. Nu știa că prenumele lui e Warren? Și nu mi-a plăcut nici că familia Yarby o numise pe Picurici „chestie“.

Am sărit.

— Dă-mi-o mie! i-am spus lui Colțunaș.

Am luat-o pe Picurici cu tot cu acvariu și m-am dus drept în camera mea. Mi-am cercetat țestoasa pe toate părțile. Părea în regulă. Nu voiam să fac o scenă în fața musafirilor, dar eram furios! *Cu adevărat* furios! Puștiul ăla știe că nu are voie să se atingă de țestoasa mea!

— Peter, m-a strigat tata, vino și termină de mâncat.

Când m-am întors la masă, am auzit-o pe doamna Yarby spunând:

— Trebuie să fie interesant să ai copii. Noi nu avem.

— Dar dacă am fi avut, i-a spus domnul Yarby lui tata, i-am fi învățat să fie manierați. Cred cu tarie în educația de modă veche.

— Și noi, Howard, a zis tata cu o voce pierită.

Cred că domnul Yarby avea, nu glumă, tupeu să sugereze că nu eram bine educați. Nu m-am prefăcut că-mi plăcea vechitura aia stupidă de dicționar cu poze? Dacă asta nu înseamnă o bună educație, atunci nu știu ce poate fi!

Mama s-a scuzat și l-a dus pe Colțunaș înapoi în camera mea. Cred că l-a pus din nou în pătuț. Sper că i-a spus să nu se mai atingă de lucrurile mele.

N-a mai dat niciun semn până la desert. Însă chiar în momentul în care mama turna cafeaua, a dat buzna înăuntru, având pe față masca de gorilă pe care o folosisem de Halloween. E o mască de cauciuc foarte realistă. Cred că de-asta doamna Yarby a țipat atât de tare. Dacă n-ar fi făcut așa un tărăboi, probabil că mama n-ar fi vărsat cafea pe toată podeaua.

Tata l-a apucat pe Colțunaș și i-a scos masca de gorilă.

— Nu-i nimic de râs, Colțunaș, a zis.

— De râs, s-a hlizit Colțunaș. De râs, de râs, de râs Colțunaș!

— Chiar așa, Hatcher. Educație de modă veche!

Sunt sigur că în momentul ăla lui tata îi părea rău că familia Yarby nu se cazase la hotel.

M-am dus în cele din urmă la culcare pe la zece. Colțunaș era în pătuțul lui, plescăind de zor. Mi-am zis că n-o să mai adorm niciodată! Dar cred că până la urmă am reușit. M-am trezit la un moment dat, când Colțunaș a început să bolborosească. Zicea: „Bau-ba-mami-mami-ha-ba-și“, orice o mai fi însemnând și asta. Nici măcar nu m-am speriat. Am șoptit „Gura!“. Și-a tăcut.

A doua zi, dis-de-dimineată, am simțit ceva ciudat pe braț. La început nu m-am trezit. Era ca o gâdilătură și am crezut că face parte din visul meu. Însă pe urmă am avut senzația că cineva se holba la mine. Așa că am deschis ochii.

Colțunaș stătea și se uita la mine și Picurici se târa pe brațul meu. Cred că frate-meu și-a dat seama că eram pe cale să-lucid, pentru că s-a aplecat și m-a

pupat. Așa face când mama e supărată pe el. Crede că nimeni nu-i poate rezista când devine așa de simpatic. Și de cele mai multe ori îi merge cu mama. Dar nu cu mine! Am sărit, am pus-o pe Picurici înapoi în acvariu și i-am tras lui Colțunaș una la fund. *Tare*. A început să răcnească.

Tata a năvălit în camera mea. Era încă în pijama.

— Ce se petrece aici? a șoptit.

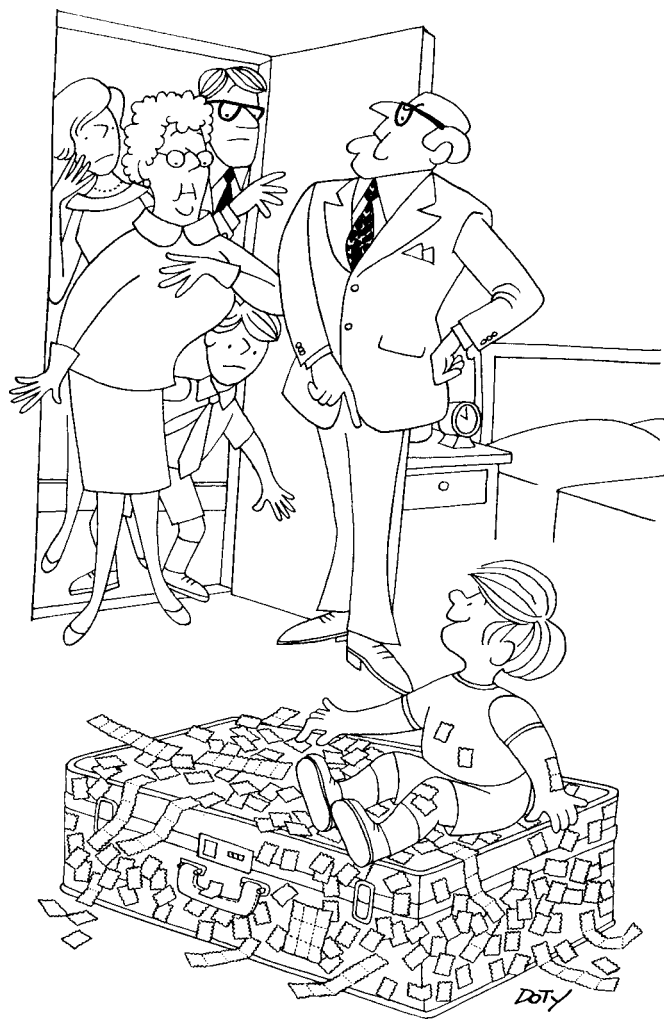
Eu am arătat cu degetul spre Colțunaș și el spre mine.

Tata l-a apucat pe Colțunaș și l-a dat jos.

— Culcă-te la loc, Peter, a zis. E abia șase dimineata.

Am mai dormit încă o oră, apoi m-am trezit într-un vacarm îngrozitor. Colțunaș se juca cu noul lui trenuleț. I-a trezit pe toți, inclusiv pe cei doi Yarby. Dar de data asta n-au avut pe cine să dea vina. Chiar ei îi dăduseră trenul.

Micul dejun s-a desfășurat în tăcere. Nimeni n-avea mare lucru de spus. Domnul Yarby a băut două pahare de Juicy-O. Apoi i-a spus lui tata că el și doamna Yarby și-au făcut bagajele. Urmau să plece la hotel imediat ce terminau de mâncat. Tata a spus că înțelege, că apartamentul e prea mic pentru atâția oameni. Mama n-a zis nimic.

Apoi s-a auzit vocea bubuitoare a domnului Yarby, care intrase în dormitorul lui Colțunaș să-și ia valiza:

— HATCHER!

Tata a alergat spre dormitor. L-au urmat mama și doamna Yarby. Apoi eu. Când am ajuns acolo, l-am văzut pe Colțunaș cocoțat pe valiza familiei Yarby. O decorase cu vreo sută de timbre verzi. De genul celor pe care mama le primește la supermarket.

— Uite, a zis Colțunaș. Uite... mumos.

A râs. Nimeni n-a mai făcut-o. Apoi a lins ultimul timbru verde și l-a trântit chiar în mijlocul valizei.

— Gata toate, a cântat Colțunaș, cu mâinile ridicate în sus.

Mama a avut nevoie de o jumătate de oră ca să dezlipească timbrele de la magazin și să curețe valiza familiei Yarby.

Săptămâna următoare, tata s-a întors de la birou și a adunat toate cutiile de Juicy-O din casă. Le-a aruncat la gunoi. Mama nu s-a simțit prea bine știind că tata a pierdut un contract atât de important. Dar tata i-a spus să nu se îngrijoreze. Juicy-O nu se vindea prea bine în magazine. Nimeni nu părea să se omoare după combinația aceea de portocale, grep-frut, ananas, pere și banane.

— Știi, tati, am băut Juicy-O doar ca să fiu politicios. Nu mi-a plăcut deloc! am zis.

— Știi ce e nostim, Peter? a spus tata. Nici eu nu prea m-am omorât după el!

3

Câinele familiei

Nimeni nu a spus vreodată pe șleau că fratele meu a fost motivul pentru care tata a pierdut contractul cu Juicy-O, deși toți credeau asta. Tata a zis că e bucuros că a scăpat de domnul Yarby. Acum putea să le acorde mai mult timp celorlalți clienți ai săi, de pildă companiei Pici-Cleta*. Tata se ocupă de noua lor reclamă de la televizor.

M-am gândit că ar putea să mă folosească pe mine în reclamă, pentru că pot să stau în cap. Dar el mi-a spus că nu are nevoie de nimeni care să stea în cap.

* Numele companiei se bazează pe un joc de cuvinte; aceasta vinde triciclete, adică un fel de biciclete pentru „pici” – „piciclete” (*n. trad.*).

Bunica m-a învățat să stau în cap când am dormit la ea acasă. Pot să stau chiar și trei minute. Le-am arătat mamei, lui tata și lui Colțunaș ce pot să fac, chiar în living. Toată lumea a fost impresionată, dar în mod special Colțunaș. A vrut să facă și el ca mine. Așa că l-am întors cu capul în jos și am încercat să-l învăț. Dar cădea mereu pe spate.

La scurt timp după ce am învățat să stau în cap, Colțunaș a încetat să mai mănânce. Dintr-odată. Într-o zi l-am văzut mâncând normal, apoi, a doua zi, nimic.

— Nu papă! i-a zis Colțunaș mamei.

Timp de trei zile, nu i-a dat prea mare importanță. Când a văzut însă că nu voia cu niciun chip să mănânce, mama s-a supărat.

— Trebuie să mănânci, Colțunaș, a spus. Nu vrei să crești mare și puternic?

— Nu crește! a zis Colțunaș.

În seara aceea, mama i-a spus lui tata cât de îngrijorată era din pricina lui Colțunaș. Așa că tata a început să facă tot felul de scamatorii pentru el, în timp ce mama, aplecată deasupra scaunului lui,

încecea să-i bage mâncare în gură. Dar nimic nu dădea rezultate. Nici măcar jongleriile cu portocale.

În cele din urmă, mamei i-a venit extraordinara idee ca eu să stau în cap în timp ce ea îi dă de mâncare lui Colțunaș. Nu eram prea încântat să stau în cap în bucătărie. Podeaua e îngrozitor de tare acolo. Dar mama m-a implorat.

— Colțunaș trebuie să mănânce. E foarte important. Te rog să ne ajuți, Peter, mi-a zis.

Așa că am stat în cap. Când m-a văzut întors cu susul în jos, Colțunaș a bătut din palme și a râs. Când râde, deschide gura. În momentul ăla, mama i-a îndesat o bucată de cartof copt în gură.

Dar în dimineața următoare am pus piciorul în prag.

— Nu! Nu vreau să stau în cap în bucătărie. Și nicăieri altundeva! am adăugat. Și dacă nu mă grăbesc, o să întârzii la școală.

— Nu-ți pasă dacă fratele tău moare de foame?

— Nu! i-am zis.

— Peter, ce lucru îngrozitor poți să spui!

— Ei... o să mănânce când i se face foame. De ce nu-l lași pur și simplu în pace?!

În după-amiaza aceea, când m-am întors de la școală, l-am găsit pe frate-meu stând pe podeaua bucătăriei și jucându-se cu niște cutii de cereale, stafide și caise uscate. Mama îl implora să mănânce.

— Nu, nu, nu! striga Colțunaș. Făcea o mizerie îngrozitoare, aruncând totul pe podea.

— Te rog să stai în cap, Peter, a zis mama. Doar așa o să mănânce.

— Nu! i-am spus. Nu o să mai stau niciodată în cap.

M-am dus în camera mea și am trântit ușa. M-am jucat cu Picurici până la cină. Nimeni nu-și face griji pentru mine, ca pentru Colțunaș. Dacă m-aș fi hotărât să nu mai mănânc, probabil că nici n-ar fi observat!

În seara aceea, în timpul cinei, Colțunaș s-a ascuns sub masa din bucătărie.

— Sunt un câțel. Ham... ham... ham!

Nu-mi era ușor să mănânc în timp ce Colțunaș mă trăgea de picioare. Am așteptat ca tata să spună ceva. Dar n-a făcut-o.

În cele din urmă, mama a sărit de pe scaun.

— Știu! a spus. Dacă Colțunaș e un câțel, vrea să mănânce sub masă.

Dacă e să mă-ntrebați pe mine, lui Colțunaș nu i-a dat prin minte așa ceva. Dar i-a plăcut grozav ideea. A lătrat și a dat din cap. Așa că mama i-a pregătit farfuria și i-a pus-o sub masă. Apoi s-a aplecat și l-a mângâiat ca și cum ar fi fost un câine adevărat.

— Eu aș zice să nu-i dăm nas, a zis tata.

Mama nu a răspuns.

Colțunaș a mâncat două înghițituri.

Mama a fost mulțumită.

După o săptămână în care a mâncat sub masă, mă simțeam ca și cum am fi avut într-adevăr un câine. M-am gândit ce grozav ar fi fost să-l putem schimba pe Colțunaș pe un cocker. Asta mi-ar fi rezolvat toate problemele. L-aș fi plimbat, i-aș fi dat să mănânce și m-aș fi jucat cu el. L-aș fi lăsat chiar să doarmă noaptea pe marginea patului meu. Iusă bineînțeles că asta era doar o speranță deșartă. Frate-meu e aici și-aici o să rămână. Iar eu nu prea am ce să fac în privința asta.

Bunica a venit cu un milion de idei despre cum am putea să-l facem pe Colțunaș să mănânce. L-a păcălit cu milk-shake-uri făcute în robotul de bucătărie. Când Colțunaș nu era atent, arunca înăuntru un ou. Apoi i-a spus că dacă bea tot, va descoperi o surpriză. Prima dată a crezut-o. Și-a terminat milk-shake-ul. Dar tot ce-a descoperit a fost fundul paharului. Nu era nicio surpriză. S-a supărat așa de tare, c-a aruncat paharul. S-a făcut bucățele. După asta, bunica a plecat.

În ziua următoare, mama l-a târât pe Colțunaș în cabinetul doctorului Cone, care i-a spus să-l lase în pace pe Colțunaș, fiindcă o să mănânce când i se va face foame.

I-am reamintit mamei că-i spuseseam același lucru – și pe gratis! Dar cred că mama nu ne-a crezut pe niciunul dintre noi, pentru că l-a mai dus pe Colțunaș la încă trei doctori. Niciunul dintre ei nu a putut descoperi nimic în neregulă cu frate-meu. Unul chiar i-a sugerat mamei să-i gătească lui Colțunaș mâncărurile preferate.

Așa că în seara aceea mama a făcut cotlete de miel doar pentru Colțunaș. Noi ceilalți am mâncat

tocană. I-a servit, sub masă, cele două cotlete mici de miel, așezate pe farfuria lui. Numai mirosul lor îmi făcea stomacul să ghiorțăie. M-am gândit că e o răutate din partea mamei să le prepare doar pentru Colțunaș, nu și pentru mine.

Colțunaș s-a uitat câteva minute la cotletele de miel. Apoi a împins farfuria.

— Nu, a zis, nu miel!

— Colțunel... o să mori de foame! a strigat mama. *Trebuie* să mănânci!

— Nu miel! Fulgi de porumb, a zis Colțunaș. Vrea fulgi de porumb!

Mama s-a grăbit să-i aducă lui Colțunaș cerealele.

— Poți să mănânci cotletele, dacă vrei, Peter, mi-a spus mie.

M-am aplecat după ele și m-am servit. Mama i-a dat lui Colțunaș castronul cu cereale. Dar nu le-a mâncat. Stătea la picioarele mele și mă privea de jos. Mă privea cum îi mâncam cotletele.

— *Mănâncă-ți cerealele!* a zis tata.

— NU! NU PAP CEREALE! a țipat Colțunaș.

Tata era de-a dreptul furios. Se făcuse roșu ca racul.

— Colțunaș, o să-ți mănânci cerealele sau o să ți le pun în cap! a zis.

„Până la urmă, o să fie amuzant“, mi-am zis; iar cotletele erau într-adevăr gustoase. Am înmuiat osul în niște ketchup și l-am ronțăit.

Colțunaș s-a prostiț cu cerealele cam un minut. Apoi s-a uitat la tata și a zis:

— NU PAP... NU PAP... NU PAP!

Tata s-a șters la gură cu șervețelul, și-a dat la o parte scaunul și s-a ridicat de la masă. A luat castronul cu cereale într-o mână și pe Colțunaș în cealaltă. I-a dus pe amândoi în baie. M-am luat după ei, ciugulind un os, ca să văd ce se întâmplă.

Tata l-a pus pe Colțunaș în cadă și i-a vărsat tot castronul de cereale în cap. Colțunaș a țipat. E clar, poate să țipe foarte tare.

Tata mi-a făcut semn să mă întorc în bucătărie. A revenit și el după un minut. Am stat jos și am terminat de mâncat. Colțunaș continua să țipe. Mama voia să meargă la el, dar tata i-a spus să rămână pe loc. Era sătul de maimuțările lui Colțunaș la masă.

Cred că mama era uşurată că tata luase taurul de coarne. Măcar o dată frate-meu primise ce merita. Şi m-am bucurat!

În ziua următoare, Colţunaş a stat din nou la masă. În scăunelul lui roşu cu picioare lungi, unde îi era locul. A mâncat tot ce i-a pus în faţă mama.

— Nu mai e căţel, ne-a spus.

Şi, multă vreme după întâmplarea asta, expresia lui preferată a fost „pap sau pun în cap“.

Fratele meu e o pasăre

Locuim în apropiere de Central Park*. Când e vreme frumoasă, îmi place să mă joc aici după ce ies de la şcoală. Am voie să mă plimb dacă sunt însoţit de prieteni. Mama nu vrea să mă-nvârt prin parc de unul singur.

În primul rând, pentru că Jimmy Fargo a fost jefuit aici de trei ori – de două ori i-au furat bicicleta şi o dată i-au cerut banii. Numai că n-avea deloc bani la el.

N-am fost jefuit niciodată. Dar probabil că odată şi-odată o să fiu. Tata m-a învăţat ce să fac. Le dai

* Parc de dimensiuni foarte mari, situat în zona centrală a oraşului New York. Este unul dintre cele mai vizitate parcuri din Statele Unite (n. trad.).

hoților ce vor și încerci să te ferești de loviturile la cap.

Uneori, după ce ești jefuit, trebuie să mergi la poliție. Te uiți la pozele unor infractori ca să vezi dacă-i recunoști pe cei care te-au prădat.

Cred c-ar fi ca lumea să mă uit la toate fotografiile alea. Nu c-aș vrea să fiu jefuit, pentru că asta ar fi de-a dreptul înspăimântător. Doar că Jimmy Fargo vorbește mereu despre cum a mers el la poliție.

Odată, tata a fost jefuit în metrou de două fete și un tip. I-au luat portofelul și servieta. El încă mai merge cu metroul, spre deosebire de mama. Ea circulă doar cu autobuze și taxiuri.

Și mama, și tata mă avertizează mereu să nu vorbesc niciodată cu necunoscuți în parc. Pentru că o grămadă de vânzători de droguri se învârt pe-acolo. Dar să te droghezi e o prostie mai mare decât să fumezi, așa că nimeni nu o să mă agate cu asta!

Locuim pe latura de vest a parcului. Dacă vreau să ajung la grădina zoologică sau la trăsurile cu ponei trebuie să-l traversez până în zona de est. Câteodată, mama se plimbă prin parc împreună cu Colțunaș. Lui îi plac mult animalele. Mai ales maimuțele. Îi mai plac și baloanele umplute cu

heliu. Dar de fiecare dată când mama îi cumpără unul, el îi dă drumul. Cred că-i place să-l vadă înălțându-se în aer. Mama zice că sunt bani iroșiți și că n-o să-i mai cumpere baloane până când nu promite că nu le mai dă drumul.

Duminica, traficul prin parc e oprit și poți să mergi peste tot cu bicicleta, fără să te temi că vei fi călcat de un șofer nebun. Chiar și Colțunaș poate să meargă. Are o tricicletă mică, marca Pici-Cleta, primită cadou de la clientul lui tata. Când pedalează, imită zgomotele de motocicletă, strigând: „Vruum – vruum – vruum!”

Toamna, frunzele se închid la culoare și cad din copaci. Uneori se formează grămezi mari de frunze pe pământ. E haios să te învârti și să te arunci prin ele. Niciodată nu am văzut frunze roșu-aprins, galbene și portocalii până în ziua când tata ne-a dus cu mașina la țară. La New York, din cauza poluării, frunzele nu ajung să aibă culori aprinse. Și e păcat. Pentru că frunzele galbene, portocalii și roșii chiar arată ca lumea!

Într-o după-amiază însorită, l-am sunat pe Jimmy Fargo și ne-am dus în parc. Jimmy e singurul puști din bloc care îmi e coleg de clasă. Asta dacă

n-o pui la socoteală pe Sheila. Și eu nu o pun! Stă în blocul meu, la etajul al zecelea. Henry, liftierul, face mereu glume pe seama mea și a Sheilei. Crede că ne simpatizăm. Adevărul e că nu pot s-o sufăr. Face pe deșteapta. Dar am descoperit că majoritatea fetelor sunt așa!

Cel mai mare defect al Sheilei e că încearcă mereu să mă atingă. Și când reușește, strigă: „Peter are păduchi! Peter are păduchi!“ Nu mă mai sperii de păduchi. Când eram în clasa a doua, mă examinam mereu să văd dacă nu cumva am. Dar n-am găsit niciunul. Până în clasa a patra, majoritatea copiilor au renunțat la chestia asta cu păduchia. Dar nu și Sheila. O ține sus și tare. Așa că prefer să păstrez distanța.

Mama crede că Sheila e cea mai grozavă. „E așa de deșteaptă“, zice mama. „Și într-o zi va fi o adevărată frumusețe.“ Ei, asta chiar că e tare! Pentru că Sheila seamănă destul de mult cu maimuțele după care e atât de înnebunit Colțunaș. Așa că probabil o să i se pară frumoasă unui maimuțoi! *Dar mie, niciodată.*

Eu și cu Jimmy avem locul ăsta special cu niște stânci unde ne place să ne jucăm când suntem în parc. Ne cățărăm pe ele și ne jucăm de-a agenții secrete. Jimmy poate să imite tot felul de accente

străine. Probabil pentru că tatăl lui e actor cu jumătate de normă. Când nu joacă, predă cursuri la Colegiul Orășenesc*.

Azi, când am ajuns la locul nostru cu stânci, cine credeți că era cocoțată acolo? Sheila! Se prefăcea că citește o carte. Dar cred că de fapt ne aștepta, pe mine și pe Jimmy. Ca să vadă ce-o să facem când o s-o găsim cățărată pe stâncile noastre.

— Hei, Sheila! am zis. Alea sunt stâncile noastre.

— De unde până unde? a întrebat.

— Hai, Sheila, a spus Jimmy, cățărându-se și el. Știi că eu și cu Peter stăm aici.

— Cu atât mai rău pentru voi, a zis Sheila.

— Sheila, du-te și găsește-ți altă stâncă! am strigat.

— Îmi place asta, a zis ea, ca și cum tot parcul ar fi fost al ei. De ce nu vă găsiți voi altă stâncă?

Tocmai atunci, cine credeți c-a trecut pe alee? Colțunaș. Mama era chiar în spatele lui, zbierând:

— Colțunel... așteapt-o pe mămica!

Dar când Colțunaș se pune în mișcare, nu mai așteaptă pe nimeni.

Urmărea niște porumbei.

* Instituție de învățământ (în afara liceelor și universităților) unde se predau diferite cursuri pentru tineri și adulți (*n. trad.*).

— Pii, pii... porumbel, striga.

Lui frate-meu îi plac păsările. Dar pur și simplu nu pricepe că păsările n-o să se lase prinse de el.

— Bună, mami, am zis.

Mama s-a oprit din alergat.

— Peter, ce bine că te-am văzut! Nu pot să mă țin după Colțunaș.

— Doamnă Hatcher, doamnă Hatcher! a strigat Sheila, dându-se jos de pe stânca noastră. Îl păzesc eu pe Colțunaș. O să am mare grijă de el. Pot, doamnă Hatcher? Haideți, vă rog! cerșea stăruitor Sheila, sărind în sus și-n jos.

Jimmy mi-a tras un cot în coaste. Credea că mama o să-i dea voie Sheilei să aibă grijă de Colțunaș și că o să scăpăm de ea. O să putem să ne jucăm de-a agenții secreți. Dar Jimmy nu știa că mama n-ar fi avut niciodată încredere s-o lase pe Sheila cu băiețelul ei iubit.

Între timp, Colțunaș țipa:

— Înapoi, porumbei, înapoi la Colțunaș!

Atunci mama a făcut un lucru ciudat. S-a uitat la ceas și a zis:

— Știi, chiar trebuie să mă întorc acasă. Am uitat să aprind cuptorul. Chiar crezi că poți să-l supraveghezi zece minute pe Colțunaș?

— Bineînțeles că pot, doamnă Hatcher, a zis Sheila. Știu totul despre îngrijirea copiilor de la sora mea.

Sora Sheilei, Libby, e în clasa a șaptea. E cam la fel de frumoasă ca Sheila. Singura diferență este că ea e mai mare.

Mama se codea.

— Știu și eu, a zis. Nu l-am mai lăsat singur pe Colțunaș până acum.

Apoi s-a uitat spre mine:

— Peter...

— Ce?

— Vrei ca tu și Jimmy s-o ajutați pe Sheila să aibă grijă de Colțunaș, cât dau o fugă până acasă?

— Of, mami! Chiar trebuie?

— Te rog, Peter. Mă întorc imediat. Aș fi mai liniștită dacă aș ști că toți trei aveți grijă de el.

— Ce zici? l-am întrebat pe Jimmy.

— Sigur, a răspuns el. De ce nu?

— Dar eu răspund de Colțunaș, nu-i așa? a întrebat-o Sheila pe mama.

— Păi cred că da, i-a spus mama Sheilei. Probabil că tu știi mai multe despre ce înseamnă să ai grijă de copii mici. Ce-ar fi să mergeți cu toții la locul de joacă al lui Colțunaș? Așa o să știu unde să vă gădesc.

— Super, doamnă Hatcher! a zis Sheila. Nu vă faceți griji. Colțunaș o să fie bine.

Mama s-a întors spre Colțunaș.

— Să fii cuminte zece minute. Mămica o să se întoarcă imediat. Bine?

— Cuminte! a zis Colțunaș. Cuminte... cuminte... cuminte...

Imediat ce a plecat mama, Colțunaș a luat-o la goană.

— Prinde-mă, zbiera. Nu-l poți prinde pe Colțunaș!

— Du-te și adu-l, Sheila, am zis. Tu răspunzi de el, îți aduci aminte?

În timp ce Sheila fugea după Colțunaș, eu mă zbenguiam cu Jimmy. Când l-a prins, am hotărât că ar fi mai bine să mergem la locul lui de joacă, așa cum ne zisese mama. Era mult mai ușor să fii cu ochii pe el într-un loc mai mic. Oricum, lui Colțunaș

îi place să se cațere pe sforile de gimnastică atârinate acolo și așa nu se mai poate pierde.

Cum am ajuns la locul de joacă, Sheila a început să se ia de mine:

— Peter are păduchi! Peter are păduchi! striga.

— Încetează! am spus.

Așa că a început să-l piseze pe Jimmy.

— Jimmy are păduchi! Jimmy are păduchi!

Eu și cu Jimmy ne-am hotărât să lansăm contra-atacul. Și ce dacă e fată? Ea a început! Am prins-o de mâini. S-a zbatut și a încercat să scape, dar noi nu i-am dat drumul. Zbieram tare:

— Sheila are păduchi! Sheila are păduchi!

Toți trei eram atât de prinși, că nu l-am mai băgat în seamă pe Colțunaș până când, cocoțat pe sforile de gimnastică, m-a strigat:

— Pi-ta... Pi-ta...

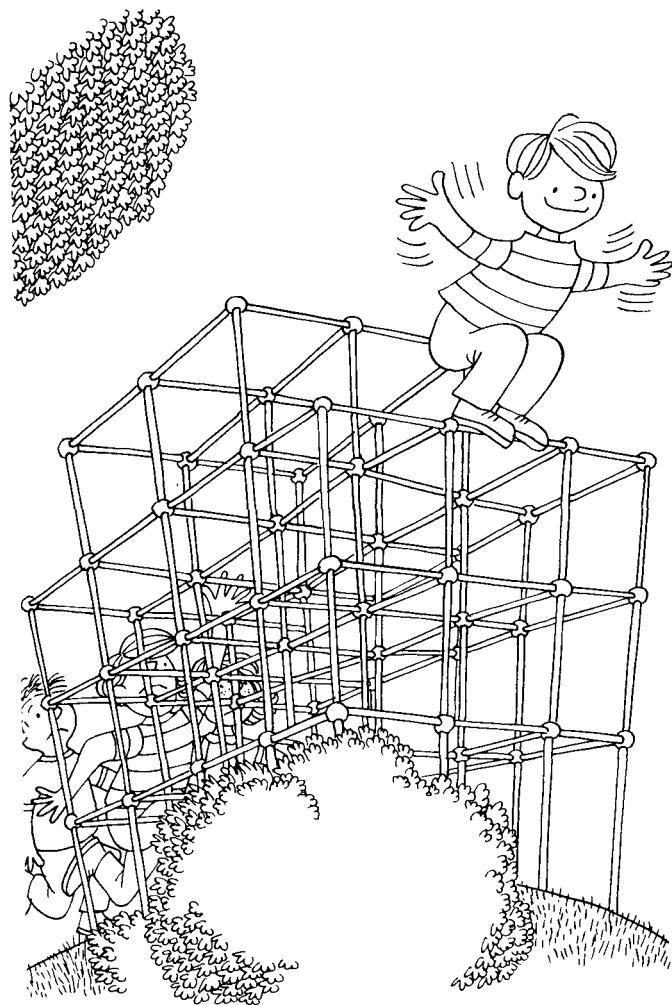
Așa mă strigă el.

— Ce e? am întrebat.

— Uite... uite...

Colțunaș și-a fluturat mâinile.

— Colțunaș e o pasăre! Colțunaș e o pasăre! Zboară, pasăre, zboară...

„Copilul ăsta nebun!“ mi-am zis, alergând spre sfori, urmat de Jimmy și de Sheila.

Dar era prea târziu. Colțunaș aflate deja că nu are aripi. Căzuse pe pământ. Țipa și plângea și fața îi era plină de sânge. La început nu puteam nici măcar să-mi dau seama de unde venea sângele. Apoi Jimmy mi-a dat batista lui. Nu știu cât de curată era, dar era mai bună decât nimic. Am șters o parte din sângele de pe fața lui Colțunaș.

— N-a fost vina mea. Pe cuvânt, nu a fost, striga Sheila.

— Taci odată! i-am spus.

— E în ultimul hal, a zis Jimmy, examinându-l pe Colțunaș. Și nu mai are nici dinți.

— Ce tot spui? l-am întrebat pe Jimmy.

— Uită-te în gura lui, a zis Jimmy. Acum, când ți-pă. Vezi... e o gaură mare acolo unde avea dinții din față.

— Aoleu! a țipat Sheila. Are dreptate. Colțunaș nu mai are dinți!

Colțunaș s-a oprit puțin din plâns.

— Toți duși? a întrebat.

— Deschide gura mare, am zis.

A făcut cum i-am spus și m-am uitat înăuntru.
Era adevărat. Cei doi dinți de sus dispăruseră.

— Mama o să te omoare, Sheila! am zis.

Și ce mă mai bucuram că nu eram eu cel răspun-
zător pentru Colțunaș!

Sheila a început să țipe și mai tare:

— Dar a fost un accident. Și-a făcut-o singur...
singur...

— Ar fi bine să-i găsești dinții, am zis.

— Unde să-i caut?

— Pe jos, proasto!

În timp ce Sheila se târa în patru labe în căutarea
dinților lui Colțunaș, eu încercam să-i curăț mai
bine fața.

— Uite, mi-a zis Colțunaș, arătându-mi toate
rănilor. Bu-bu aici. Și aici. Și mai mult bu-bu aici.

Avea genunchii și coatele julite în ultimul hal.

— Mă duc s-o aduc pe mama voastră, a zbierat
Jimmy, ieșind în fugă de pe terenul de joacă.

— Bună idee, am strigat.

— Nu-i găsesc, a zis Sheila.

— Mai caută, am tipat.

— Pe cuvânt, Peter, nu văd niciun dinte aici!

— Toți duși? a întrebat din nou Colțunaș.

— Nu toți, i-am spus. Doar doi.

Colțunaș a început să zbiere:

— Vreau dinții! Vreau dinții!

Probabil că Jimmy s-a întâlnit cu mama când ea
se întorcea în parc, pentru că în două minute a
ajuns. Deja se strânsese o grămadă de copii în jurul
nostru. Cei mai mulți se târau în patru labe, ca
Sheila, căutându-i dinții lui Colțunaș.

Mama l-a luat în brațe pe Colțunaș:

— O, puiul meu! Scumpul meu! Iubițelul meu!

L-a pupat peste tot:

— Arată-i mămicii unde te doare.

Colțunaș i-a arătat toate locurile cu bu-bu. Apoi
a zis:

— Toți duși!

— Ce s-a dus? a întrebat mama.

— Cei doi dinți de sus, din față, am spus.

— Aoleu! a tipat mama. O, bietul meu îngerăș!

Sheila a zis smiorcăindu-se:

— Pur și simplu nu-i găsesc, doamnă Hatcher.

M-am uitat peste tot, dar dinții lui Colțunaș nu sunt
nicăieri!

— Probabil că i-a înghițit, a spus mama,
uitându-se în gura lui Colțunaș.

— Vai, doamnă Hatcher! Ce îngrozitor! Îmi pare rău... Chiar îmi pare foarte rău, plângea Sheila. Ce-o să pățească?

— O să fie totul bine, Sheila, a zis mama. Sunt sigură că a fost un accident. Nu e vina ta.

Sheila a început din nou să bocească.

— Acum hai să mergem acasă, a zis mama.

Cred că mama a fost cam blândă cu Sheila. În fond, pe ea o lăsase să-l supravegheze.

Când am ajuns acasă, mama i-a spălat lui Colțunaș rănilor cu apă oxigenată. Apoi l-a sunat pe doctorul Cone. El i-a spus să-l ducă pe Colțunaș la dentist. Așa că mama a sunat la cabinetul domnului doctor Brown și a făcut o programare pentru a doua zi.

După toate astea, mama i-a dat lui Colțunaș niște șosete cu care să se joace. Am intrat în bucătărie să-mi iau o sticlă de suc. Mama a venit după mine.

— Peter Warren Hatcher! a zis ea. Nu pot să mă bazez pe tine nici măcar pentru zece minute!

— Pe mine? am întrebat. Să te bazezi pe mine? Ce are asta de-a face cu mine?

Mama a ridicat vocea:

— L-am lăsat pe fratele tău cu tine zece minute și uite ce s-a întâmplat! Nici nu vreau să te mai văd!

— A fost vina Sheilei, am zis. Tu ai spus că Sheila este responsabilă. Cum se face că ești supărată pe mine și nu pe Sheila?

— Uite-așa! a strigat mama.

Am fugit în camera mea și am trântit ușa. M-am uitat la Picurici cum se plimba pe piatra ei preferată.

— Mama mea e cea mai rea mamă din lume, i-am spus țestoasei. Îl iubește pe Colțunaș mai mult decât pe mine. Pe mine nici măcar nu mă mai *iubește*. Nici măcar nu mă *ține* la mine. Poate că nu sunt fiul ei adevărat. Poate că cineva m-a lăsat într-un coș la ușa ei. Probabil că mama mea adevărată e o prințesă frumoasă. Fac pariu că m-ar vrea înapoi. Nimeni nu are nevoie de mine pe-aici... cu siguranță!

Seara, n-am prea mâncat și m-am chinuit o grămadă s-adorm.

În dimineața următoare, mama a venit în camera mea și s-a așezat pe pat. Nu m-am uitat la ea.

— Peter, a zis.

N-am răspuns.

— Peter, ieri am spus niște lucruri pe care nu le credeam cu adevărat.

M-am uitat la ea.

— Pe cuvânt? am întrebat.

— Da... vezi... Eram foarte supărată din cauza accidentului lui Colțunaș și trebuia să dau vina pe cineva. Așa că am dat vina pe tine.

— Da, am zis. Chiar așa ai făcut.

— Totuși nu era vina ta. Știu. A fost un accident. S-ar fi putut întâmpla și dacă aș fi fost eu acolo.

— Voia să zboare, am zis. Își închipuia că e o pasăre.

— Nu cred că o să mai încerce vreodată să zboare, a spus mama.

— Nici eu, i-am zis.

Apoi am râs amândoi și am știut că ea era totuși mama mea adevărată.

5

O petrecere de pomină

M-am obișnuit cu felul în care arăta Colțunaș fără dinții din față. Parcă era un elev în clasa întâi, foarte mic. Domnul doctor Brown, dentistul nostru, a spus că trebuie să aștepte până când va împlini șase sau șapte ani și îi vor crește dinții permanenți. Am început să-i spun Colț, pentru că atunci când zâmbește i se văd doar dinții din lateral, de lângă gaura aia mare. Așa că arată de parcă ar avea colți.

Mamei nu-i place.

— Să nu-i mai spui Colț! mi-a zis.

— Dar cum să-i spun? am întrebat. Farley Drexel?

— Pur și simplu Colțunaș ar fi foarte bine, a zis mama.

— De ce nu-i bine Farley Drexel? am întrebat. De ce-ai ales numele ăsta dacă nu-ți place?

— Ba-mi place, a zis mama. Dar acum îi spunem Colțunaș. Nu Farley... nu Drexel... și *în niciun caz* Colț!

— De ce nu-ți place Colț? am întrebat. Cred că sună ca lumea.

— Colț e o jignire!

— E... hai, mami! Nici măcar nu știe ce e un colț!

— Dar *eu* știu, Peter. Și *mie* nu-mi place!

— Bine... bine...

Am promis să nu-i mai spun niciodată lui frate-meu Colț. Dar în secret, de fiecare dată când mă uitam la el, îmi ziceam: „Fratele meu, Colț Hatcher.” Nimeni nu mă poate opri să mă gândesc. Nu poate să-mi controleze nimeni gândurile.

Colțunaș face trei ani. Mama a zis că ar trebui să dăm o petrecere la care să vină prietenii lui. Se joacă împreună cu alți trei copii care locuiesc în bloc: Jennie, Ralph și Sam. Mama i-a invitat la petrecerea lui Colțunaș. Bunica a zis că vine să ne ajute. Tata nu putea. În sâmbăta aceea avea o întâlnire de afaceri. Am vrut să merg la Jimmy Fargo, dar mama a zis că are nevoie de mine ca să-i supraveghez pe

pici când se joacă. Petrecerea urma să țină de la unu până la două și jumătate.

— E vorba doar de o oră și jumătate, mi-a amintit mama. Nu-i prea rău, nu-i așa, Peter?

— Încă nu știu, i-am zis. Întreabă-mă mai târziu.

Masa din bucătărie era aranjată pentru petrecere, cu față de masă, șervețele, farfurii și pahare de hârtie asortate. Aveau poze cu Superman pe ele.

Chiar înainte de petrecere, bunica a încercat să-l schimbe pe Colțunaș în costumașul lui cel nou. Dar el a făcut mare tărăboi pe chestia asta.

— Nu costum! Nu costum! NU... NU... NU!

Mama a încercat să-l convingă:

— E ziua ta de naștere, Colțunel. O să vină toți prietenii tăi. Vrei să arăți ca un băiat mare, nu-i așa?

În timp ce vorbea cu el, a reușit să-i pună bluza și pantalonii. Dar n-a lăsat-o să-i pună pantofii. A dat din picioare și a făcut-o pe nebunul până când mama și bunica au ajuns numai vânătăi. Până la urmă, au decis că, de vreme ce purta costumul, picioarele nu mai contau. Așa că a rămas încălțat în papucii de casă vechi.

Ralph a ajuns primul. E foarte gras. Și n-a împlinit încă patru ani. Nici nu spune prea multe. Însă

mormăie și apucă tot ce prinde. De obicei, are gura plină cu ceva.

Așa că primul lucru pe care l-a făcut Ralph a fost să dea o raită prin bucătărie. S-a uitat după ceva de mâncare. Dar bunica păzea locul.

— Nu... nu... Trebuie să aștepti până când ajung și ceilalți copii, i-a tot spus.

Apoi a venit Jennie. Purta niște mănuși mici, albe și pantofi de ocazie. Avea chiar și o gentuță. În afară de astea, purta niște blugi murdari și un pulover vechi. Maică-sa s-a scuzat pentru hainele ei, dar a zis că-n ultimul timp nu mai putea să o scoată la capăt cu Jennie, mai ales de când începuse să muște.

— Ce mușcă? am întrebat, crezând că e vorba despre mobilă, jucării sau alte lucruri de-astea.

— Mușcă oameni, a zis mama lui Jennie. Dar nu trebuie să-ți faci griji decât atunci când dinții străpung pielea. Altfel, nu e deloc periculos.

Mi-am zis: „Bietul Colțunaș! Nici măcar nu o poate mușca înapoi, pentru că nu mai are dinții din față!” M-am uitat la Jennie. Părea așa de nevinovată. Îți venea greu să crezi că e vampir.

Sam a venit ultimul. Căra un cadou mare pentru Colțunaș, dar plângea.

— E doar o fază prin care trece, a explicat mama lui. Se sperie de orice. În special de petrecerile de la zilele de naștere. Dar o să fie bine. Nu-i așa, Sam?

Sam s-a agățat de piciorul maică-sii și a strigat:

— Du-mă acasă! Du-mă acasă!

Mama lui Sam a reușit cumva să se descleșteze din strânsoare și să plece.

Așa că la unu și cinci eram gata să începem. Aveam un mâncăcios, o mușcăcioasă și un plângăcios. M-am gândit că ora două și jumătate n-o să mai vină niciodată. Și că mama era probabil puțin tăcănită din moment ce pusese la cale petrecerea asta.

— Colțunaș n-are și prieteni normali? am șoptit.

— Nu e nimic în neregulă cu prietenii lui Colțunaș, mi-a răspuns, tot în șoaptă, mama. Toți copiii mici sunt așa.

Bunica i-a așezat la masa din bucătărie. I-a pus fiecărui copil câte un coif de petrecere pe cap. Sam a țipat:

— Dă-o jos! Dă-o jos!

Dar ceilalți nu s-au plâns de coifurile lor. Mama le-a făcut o poză cu aparatul ei cel nou.

Apoi bunica a stins lumina și mama a aprins lumânările de pe tortul lui Colțunaș. Avea glazură

de ciocolată și trandafiri mari și galbeni. Am dat tonul pentru „Mulți ani trăiască!”. Mama a dus tortul până la masă și l-a așezat în fața lui Colțunaș.

Sam a început să plângă:

— Prea întuneric! Prea întuneric!

Așa că bunica a fost nevoită să aprindă lumina în bucătărie înainte ca frate-meu să sufle în lumânări. După ce le-a stins, s-a întins și a luat un trandafir de pe tort. L-a îndesat în gură.

— Of, Colțunaș! a zis mama. Uite ce-ai făcut!

Dar bunica a spus:

— E ziua lui. Poate să facă orice vrea!

Așa că frate-meu s-a întins și a mai înhățat un trandafir.

Cred că grasul de Ralph n-a putut suporta să-l vadă pe Colțunaș mâncând trandafirii ăia galbeni, pentru că a pus și el mâna pe unul. Tortul arăta deja cam terfelit. Mama și-a venit în cele din urmă în fire, a luat tortul și l-a tăiat felii.

Fiecare copil a primit un pahar de hârtie cu capac, o bucată mică de tort și niște lapte. Dar Jennie a zbierat:

— Unde e trandafirul meu? Vreau și eu unul!

Asta pentru că felia ei de tort nu avea trandafir.

Mama i-a explicat că trandafirii erau doar de decor și că nu erau destui ca să ajungă pentru toți. Jennie a părut că înțelege. Dar când bunica s-a dus s-o ajute să-și desfacă capacul paharului de hârtie, Jennie a mușcat-o de mână.

— M-a mușcat! a strigat bunica.

— Ți-a străpuns pielea? a întrebat mama.

— Nu... nu cred, a zis bunica, examinându-se.

— Bine. Atunci nu ai motive de îngrijorare, i-a spus mama.

Totuși, bunica s-a dus la baie să pună niște dezinfectant pe locul mușcăturii. Nu voia să riște.

Ralph a terminat primul de mâncat.

— Mai vreau... mai vreau... mai vreau! ciripea, arătând farfuria goală.

— Nu cred c-ar trebui să-i mai dai, i-am șoptit mamei. Uită-te ce gras e!

— Of, Peter... e o petrecere. Lasă-l să mănânce cât vrea.

— Bine, am zis. De ce mi-ar păsa cât de gras se face?

Mama l-a servit pe Ralph cu încă o felie de tort. A vomitat imediat ce a terminat-o. Bunica și cu

mine i-am dus pe copii în living, pentru ca mama să poată curăța mizeria.

Bunica i-a spus lui Colțunaș că-și poate desface cadourile în fața prietenilor lui. Jennie i-a adus o cutie muzicală în care era ascuns un omuleț pe arcuri. Dacă învârți mânerul cutiei, se aude cântecul „Nevăstuica face Poc“. La partea cu Poc, capacul cutiei se ridică și un clovn caraghios sare afară. Lui Colțunaș i-a plăcut foarte mult. Bătea din palme și râdea, râdea. Dar Sam a început să țipe:

— Nu! Gata. Ia-l de-aici!

Și-a ascuns fața în palme și nu s-a mai uitat până când bunica nu i-a promis că duce jucăria în altă cameră.

Următorul cadou pe care l-a desfăcut Colțunaș a fost cel al lui Ralph. Era o mașinuță cu cheiță care fugea prin toată camera. Îmi cam plăcea și mie. Și lui Ralph. Pentru că i-a smuls-o lui Colțunaș și a zis:

— A MEA!

— Nu! a tipat Colțunaș. A MEA.

Când mama a auzit hărmălaia, a venit în fugă din bucătărie. l-a explicat lui Ralph că i-a adus

mașinuța lui Colțunaș, pentru că era ziua *lui*. Dar Ralph nu voia să asculte. Cred că mamei îi era frică să nu vomite din nou, de data asta pe covorul din living. Așa că s-a rugat de Colțunaș să-l lase pe Ralph să se joace cu mașinuța câteva minute. Dar Ralph continua să țipe că e mașinuța *lui*. Așa că frate-meu a început să plângă. În cele din urmă, mama a luat mașinuța și a zis:

— Hai să vedem ce ți-a adus Sam.

Lui Colțunaș i s-a părut o idee bună. Uitase de mașinuță și rupea ambalajul și funda cadoului de la Sam. S-a dovedit a fi un dicționar mare cu poze. Exact la fel cu cel pe care familia Yarby mi-l adusese acum vreo două luni. Colțunaș s-a înfuriat când l-a văzut.

— Nu! a strigat. NU MAI VREAU CARTE!

Și l-a aruncat în colțul celălalt al camerei.

— Colțunaș! Foarte urât din partea ta! a zis mama. Nu ai voie să faci așa ceva cu o carte frumoasă.

— Fără carte! a zis Colțunaș.

Sam a început să plângă:

— Nu-i place. Nu-i place cadoul de la mine. Vreau acasă... Vreau acasă!

Bunica a încercat să-l împace pe Sam, iar mama a cules cartea de pe jos. A adunat la un loc ambalajele și panglicile. Colțunaș nici măcar nu s-a uitat la felicitări. Bine, nu poate să citească, așa că probabil n-are importanță.

— Peter, a zis mama, hai să începem jocurile... acum... repede!

M-am uitat la ceas. Speram ca petrecerea să se apropie de sfârșit. Dar nu, era abia unu și jumătate. Mai aveam încă o oră. M-am dus la mine în cameră și am umflat o grămadă de baloane. Mama are o carte despre petreceri și acolo spune că tuturor copiilor de trei ani le place să danseze cu baloane. Mama a pornit muzica și eu i-am dat fiecărui copil câte un balon. Dar ei stăteau și se uitau la mine. Mi-am zis: „Ori tipul care a scris cartea e nebun, ori eu!”

— Arată-le cum să facă, Peter, a zis mama. Ia un balon și fă o demonstrație.

M-am simțit ca unul dintre cei mai mari tăntălăi în viață, dansând cu balonul ăla, dar a mers. Cum m-au văzut, picii au început să danseze și ei. Și cu cât dansau mai mult, cu atât le plăcea mai mult. Până când balonul lui Jennie s-a spart. Pocnitura

l-a speriat îngrozitor pe Sam. A început să țipe și să plângă. Din fericire, umflasem două duzini de baloane. Speram să danseze tot restul după-amiezii.

Lui Colțunaș i-a venit ideea să țopăie pe mobilă. Se pare că a prins și la ceilalți. Așa că asta au făcut, în loc să danseze cu baloanele. În scurt timp au început să alerge din cameră în cameră, țipând și râzând și distrându-se nevoie mare.

Apoi s-a auzit soneria. Era doamna Rudder. Locuiește în apartamentul de sub noi. Voia să știe ce se întâmplă. Spunea că zgomotele erau așa de puternice, încât se temea că tavanul era gata să-i cadă în cap în orice clipă. Mama i-a explicat că am dat o mică petrecere de ziua lui Colțunaș și a întrebat-o dacă nu i-ar plăcea să stea și să mănânce o felie de tort. Uneori mama e așa de isteată! Așa că ea s-a întreținut cu doamna Rudder în bucătărie, în timp ce Colțunaș și amicii lui țopăiau pe patul lui nou.

Fusese livrat de dimineată. Colțunaș nici nu dormise încă în el. Așa că, bineînțeles, când mama a aflat ce le dăduse prin cap, s-a înfuriat.

— Opriți-vă imediat! a zis.

— Pat nou... băiat mare! i-a zis Colțunaș.

Ce mândru era!

— N-o să mai ai un pat nou pentru băieți mari dacă mai sari pe el, i-a spus mama. Știu... ia să stăm toți jos, pe podea, și să ascultăm o poveste frumoasă.

Mama a ales o carte cu poze de pe raftul lui Colțunaș.

— O știu pe asta! a zis Jennie când a văzut coperta.

— Bine, i-a spus mama, hai s-o citim pe asta. A luat altă carte.

— O știu și pe asta, a zis Jennie.

Cred că mama începuse să-și piardă răbdarea. Dar a ales o a treia carte și a spus:

— O să ne placă povestea asta, chiar dacă o știm pe dinafară. Și dacă *într-adevăr* o știm pe dinafară... atunci, o putem spune împreună.

Asta era exact ceea ce a făcut Jennie. Și când mama a sărit din greșeală o pagină, Jennie a fost pe fază să-i amintească. Dacă mă întrebați pe mine, cred că mama ar fi vrut să o muște pe Jennie!

Când s-a terminat povestea, se făcuse ora două și Ralph dormea dus pe podea. Mama mi-a spus să-l pun în patul cel nou al lui Colțunaș, iar ea i-a dus pe ceilalți copii înapoi în living.

Am încercat din răputeri, dar n-am putut să-l ridic pe Ralph. Cred că avea o tonă. Așa că l-am lăsat să doarmă pe jos în camera lui Colțunaș și am închis ușa ca să nu audă niciun zgomot. În timp ce mă întorceam în living, m-am gândit ce bine-ar fi dacă toți ceilalți ar dormi.

— Peter, a sugerat mama, de ce nu le-o arăți pe Picurici?

— Mami! Picurici e țestoasa mea.

Nu poți să defilezi cu animalul tău de casă și să te folosești de el ca să distrezi o grămadă de pici. Nu știa mama chestia asta?

— Te rog, Peter, a zis mama. Mai avem încă o jumătate de oră de stat cu ei și nu mai știu ce să fac.

— Picurici! a zbierat Colțunaș. Picurici... Picurici... Picurici!

Cred că lui Sam și lui Jennie le-a plăcut cum suna, pentru că au început să țipe și ei: „Picurici... Picurici... Picurici!“, deși nu știau despre ce era vorba.

— Of... bine, am zis. O să v-o arăt pe Picurici. Dar trebuie să promiteți că o să faceți liniște. Nu trebuie să scoateți niciun sunet. Ați putea să o speriați... bine?

Au spus toți „Bine“. Mama s-a dus în bucătărie să stea de vorbă cu bunica și cu doamna Rudder. Eu m-am dus în camera mea și m-am întors cu acvariul în care era Picurici. Mi-am pus degetul la buze ca să le amintesc lui Colțunaș și prietenilor lui să facă liniște. A mers. La început, nimeni n-a scos un cuvânt.

Am pus-o pe Picurici pe o masă. Colțunaș, Sam și Jennie se uitau pe deasupra acvariului.

— O... țeastoasă! a zis Jennie.

— Da, Picurici e o țeastoasă. Țeastoasa *mea*, am zis încet.

— Uite... uite, a șoptit Colțunaș.

— Toți văd, i-am zis lui Colțunaș.

— Drăguță țeastoasă, a spus Sam.

M-am întrebat cum de nu-i mai e frică acum.

— Ce face Picurici? a întrebat Jennie.

— Ce face? Nu face nimic special, am zis. E o țeastoasă. Face ce fac toate țeastoasele.

— Adică?

„Ce era cu fetița asta, până la urmă?“

— Păi, am zis, înoată puțin prin acvariu și doarme pe piatra ei și mănâncă.

— Face? a întrebat Jennie.

— Ce să facă?

— Face pipi?

— A, asta. Ei, sigur, cred că da.

Jennie a râs. Sam și Colțunaș au râs și ei.

— Și eu fac pipi. Vrei să vezi? a întrebat Jennie.

— Nu, am zis.

— Uite... uite, a zis Colțunaș, arătând spre Jennie.

Jennie avea un zâmbet larg pe față. Următorul lucru pe care l-am observat a fost o baltă pe covor.

— Mami! am zbierat. Vino repede!

Mama a venit repede din bucătărie.

— Ce e, Peter? Ce e?

— Uite ce-a făcut Jennie, am zis.

— Ce e asta? a întrebat mama observând băltoaca.

— A făcut pe jos, am zis. Intenționat!

— Of, Jennie! a strigat mama. Nu se poate!

— Ba da, a zis Jennie.

— Foarte urât din partea ta! i-a spus mama. Vino cu mine.

Mama a cules-o pe Jennie și a dus-o la baie. Apoi a șters băltoaca.

În cele din urmă, a sunat soneria. Era două și jumătate. Petrecerea se încheiase. Nici nu-mi venea

să cred. Începusem să cred că nu se va mai termina niciodată.

Mai întâi a venit mama lui Ralph. A trebuit să-l trezească ca să-l poată scoate din apartament. Cred că nici măcar *ea* nu-l putea căra.

Apoi a venit mama lui Jennie. Mami i-a dat pantalonii uzi ai lui Jennie într-o pungă. Asta a fost de-ajuns. Mama lui Jennie murea de rușine.

Mama lui Sam a venit ultima. Dar el n-a vrut să meargă acasă. Acum, că se obișnuise, cred că începuse să-i placă de noi. Plânga:

— Mai vreau petrecere... **MAI VREAU!**

— Altă dată, i-a zis maică-sa, trăgându-l de o mână afară din apartament.

Mama s-a prăbușit pe un scaun. Bunica i-a adus două aspirine și un pahar de apă.

— Uite, dragă, a zis. Poate că astea or să te ajute.

Mama a înghițit pastilele. Și-a sprijinit capul în mâini.

— Poate că e cam devreme să dai o petrecere pentru trei ani, i-am zis mamei.

— Peter Warren Hatcher... a început mama.

— Da? am întrebat.

— Ai cât se poate de multă dreptate!

M-am prăbușit lângă mama. Și-a pus un braț în jurul meu. Apoi ne-am uitat la Colțunaș care meșteștea la noul lui omuleț cu arc.

Mai târziu, când a venit acasă, tata ne-a întrebat:
— Cum a fost petrecerea lui Colțunaș?

Mama și cu mine ne-am uitat unul la altul și am râs.

6

Colț își face apariția în oraș

Lui Colțunaș îi plăcea foarte tare noul lui pat. Era o singură problemă. Cădea din el în fiecare noapte. După a patra noapte, mama și tata s-au luminat. Au împins patul la perete și au pus scaune pe cealaltă latură. Acum Colțunaș nu mai avea cum să cadă.

Dar în fiecare dimineață mama îl găsea făcut ghem pe unul dintre scaune. Tata a zis că ar fi putut să economisească banii – Colțunaș era așa de mulțumit să doarmă pe un scaun vechi!

Sâmbătă trebuia să mergem la dentist. Voia să se mai uite încă o dată la Colțunaș. Ca să se asigure că se vindecase cum trebuie, după întâmplarea cu zborul.

Doctorul Brown e un vechi prieten de-al lui tata. Au fost colegi de școală. Mereu zice că are mai multă grijă de mine și de Colțunaș pentru că suntem așchii din trunchiul bătrân (trunchiul bătrân fiind tata).

Cabinetul lui e în cealaltă parte a parcului. E aproape de Bulevardul Madison*. Mama a zis că o s-o facem lată! Ce-o să ne mai distrăm!

— Mai degrabă m-aș duce la film cu Jimmy Fargo, i-am spus.

— Dar o să ne simțim așa de bine! a zis mama. O să mergem toți trei să mâncăm și pe urmă o să luăm pantofi noi pentru tine și pentru Colțunaș.

— Am mai mâncat în oraș cu Colțunaș, i-am adus aminte.

— A mai crescut, Peter. Acum știe să se poarte.

— Tot aș prefera să mă duc la film cu Jimmy.

— Ba o să vii cu mine. Și cu asta basta!

Nu prea așteptam cu nerăbdare restul zilei. Iar dimineața de sâmbătă e întotdeauna cel mai bun moment din toată săptămâna. În fiecare sâmbătă dimineață curăț acvariul lui Picurici. Uneori, dacă frate-meu e cuminte, îl las să se uite. Mă ocup de

* Mare arteră comercială din New York, renumită în industria publicității (*n. trad.*).

treaba asta în baie. Mai întâi o scot pe Picurici afară din acvariu și o las să se târâie prin cadă. Mi-e frică s-o pun pe jos – cineva ar putea să calce pe ea. Dar în cadă știu că e în siguranță.

Pe urmă, scot pietrele din acvariu și le spăl. La sfârșit curăț acvariul. Îl frec bine. Ba chiar îl clătesc de vreo două-trei ori, ca să fiu sigur că s-a dus tot detergentul. Când sunt gata cu toate astea, pun pietrele înapoi și îl umplu cu exact atâta apă cât e necesar. După ce o pun pe Picurici înapoi în acvariu, îi dau de mâncare. De obicei, se duce să se culce pe piatra ei preferată. Cred că alergatul prin cadă e realmente obositor pentru țestoasa mea.

Astăzi am terminat cu Picurici chiar la timp. Mama se grăbea, mormăind că trebuie să ajungem la domnul doctor Brown la ora la care suntem programați.

Când am ieșit afară, am luat autobuzul, apoi am mai mers pe jos câteva cvartale* până la cabinetul lui.

Cum l-a văzut pe Colțunaș, asistenta a zis:

— Ce mai face pacientul meu preferat?

* În SUA, sector al unui oraș, ceva mai mic decât un cartier, cuprins între străzi care se intersectează (*n. trad.*).

L-a îmbrățișat și i-a dat o cărticică. Apoi a adăugat:

— Bună dimineața, Peter!

Mă supără la culme felul în care oamenii se poartă cu frate-meu. Nu e atât de special. E doar mic, atâta tot! Dar într-o zi o să aibă și el nouă ani. Abia aștept să se întâmple asta. Atunci o să-și dea seama că, de fapt, nu-i mare brânză de capul lui.

În scurt timp, asistenta a zis:

— Colțunaș, doctorul te așteaptă. Vino cu mine.

Colțunaș a luat-o pe asistentă de mână. Domnul doctor Brown are regula asta – mamele nu au voie în cabinet! „Mamele sunt o mare problemă“, mi-a zis odată domnul doctor Brown. Am fost de acord.

Cât așteptam, m-am uitat prin revista *National Geographic*. După câteva minute, asistenta a ieșit și i-a șoptit ceva mamei. M-am uitat în sus, întrebându-mă care era marele secret. Apoi mama a zis:

— Peter, domnul doctor Brown ar vrea să-l ajuți.

— Să-l ajut? am zis. Nu sunt dentist!

— Peter, dragă... vino cu mine și totul o să fie bine, a spus asistenta.

Așa că m-am dus cu ea.

— Ce trebuie să fac? am întrebat-o.

— O, nu mare lucru. Domnul doctor vrea doar să-i arăți lui Colțunaș cum deschizi tu gura pentru controlul dinților.

— De ce trebuie să fac asta? am întrebat. Nu am nevoie de o consultație deocamdată. M-a văzut deja acum o lună.

— În dimineața asta, fratele tău nu vrea să deschidă gura, a șoptit asistenta.

— Nu vrea? am șoptit și eu.

— Nu, nu vrea! a spus ea din nou.

M-am gândit că ăsta e un lucru destul de caraghios. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aș putea refuza să deschid gura în cabinetul dentistului. Când zice „Deschide!“, eu o deschid!

Când am intrat în cabinet, Colțunaș era așezat în scaunul cel mare. Avea un șervet în jurul gâtului și părea gata de acțiune.

Domnul doctor Brown îi arăta o grămadă de mici instrumente și îi explica ce face cu fiecare. Colțunaș dădea aprobator din cap, dar nu-și deschidea gura.

— A... Peter! a zis domnul doctor Brown când m-a văzut.

— Vrei să deschizi gura ca să-ți număr dinții?

Asta le spune el picilor că face – le numără dinții. Copilașii cred orice!

I-am cântat în strună doctorului Brown. Am deschis gura foarte larg. Mult mai larg decât atunci când sunt pacient de-adevăratelea. A băgat înăuntru oglinjoara și a zis:

— Minunați dinți! Pur și simplu frumoși. O așchie perfectă din trunchiul bătrân! Ce păcat că fratele tău nu poate să deschidă gura la fel ca tine.

— Ba pot, a zis Colțunaș.

— Nu, i-a spus doctorul Brown, tu nu poți să deschizi gura nici pe departe la fel de bine ca Peter.

— Ba pot... uite! a deschis Colțunaș gura.

— Nu, îmi pare rău, Colțunaș, a spus doctorul Brown, tot nu e la fel de bine ca la Peter.

Așa că frate-meu a deschis foarte larg gura.

— Numără dinți! a zis. Numără dinții lui Colțunaș!

— Păi... s-a prefăcut domnul doctor Brown că se gândește.

— NUMĂRĂ! a țipat Colțunaș.

— Păi... a zis din nou domnul Brown scărpi-nându-se în cap, cred că, dacă tot ești aici, aș putea să-ți număr și ție dinții.

Și s-a uitat în gura lui Colțunaș. Când a terminat, Colțunaș a zis:

— Vezi... vezi... la fel ca Pi-ta!

— Da, văd. Ești exact ca Peter, a spus doctorul Brown zâmbind și mi-a făcut cu ochiul.

Mi-a plăcut cum l-a păcălit domnul doctor Brown pe Colțunaș ca să deschidă gura. Așa că atunci când a terminat consultația, i-am șoptit:

— N-ați putea să-i faceți lui Colțunaș niște dinți falși... până când îi ies dinții permanenți?

— Nu, trebuie pur și simplu să aștepte, a spus domnul doctor.

— Dar arată de parcă ar avea colți! i-am zis.

— Ar fi bine să nu spui asta în fața mamei tale, a zis domnul Brown.

— Știu. Nu prea se omoară după colți!

Domnul doctor mi-a mulțumit pentru ajutor. Mama a mai făcut o programare pentru Colțunaș. Asistenta l-a pupat pe frate-meu la plecare și ne-am dus.

— N-a fost chiar așa de rău, nu-i așa, Peter? a zis mama.

— Putea să fie mult mai rău, am recunoscut.

Ne-am îndreptat spre magazinul Bloomingdale, de unde urma să ne luăm pantofii. Sunt cinci vânzători la raionul pentru copii. Mama nu-i place pe doi dintre ei. E de părere că nu măsoară cu atenție picioarele copiilor. Singurul lucru de care sunt interesați e să vândă pantofi, chiar dacă nu au măsurile potrivite. Despre ceilalți vânzători, mama crede că sunt în regulă. Este unul pe care îl place foarte mult. Se numește domnul Berman. Și mie îmi place de el – pentru că e haios. De obicei, se preface că pantoful din dreapta trebuie pus în piciorul stâng sau că pantofii lui Colțunaș ar fi de fapt pentru mine. Oricum, când ne servește domnul Berman, cumpăraturile pantofilor e aproape distractiv.

Azi domnul Berman ne-a văzut imediat. Întotdeauna își amintește cum ne cheamă.

— Ia te uită, băieții Hatcher! a spus.

— În carne și oase, i-am zis.

Colțunaș a deschis gura spre domnul Berman.

— Uite... uite... toți duși!

— Dinții lui, i-a explicat mama domnului Berman. Și-a scos cei doi dinți de sus.

— Ei, felicitări! a spus domnul Berman. Țsta e un lucru care merită sărbătorit.

A băgat mâna în buzunarul de la haină și a scos două acadele. Pe una mi-a dat-o mie, iar pe cealaltă lui Colțunaș.

— Oooo, bobo! a zis Colțunaș.

Acadeaua mea avea aromă de bere din rădăcini*. Urăsc berea din rădăcini. Dar i-am mulțumit oricum domnului Berman.

— O păstrez ca s-o mănânc după prânz, i-am spus domnului Berman și i-am dat mamei acadeaua.

Ea a pus-o în geantă. Colțunaș a primit o acadea de lămâie. A rupt ambalajul și a început imediat să o sugă.

— Și-acum... ce vă dau, băieți? a întrebat domnul Berman.

A răspuns mama:

— Pantofi în două culori cu șiret, maro cu alb, pentru Colțunaș și mocasini** pentru Peter.

— Bine, Peter... ia să vedem cât ți-au mai crescut picioarele.

Mi-am scos pantofii vechi și m-am ridicat în picioare. Mi-am băgat piciorul stâng în aparatul de

* Suc acidulat, dulce și aromat cu diferite plante și mirodenii, asemănător socatei (*n. trad.*).

** Pantofi comozi, cu talpă plată și fără șiret (*n. trad.*).

măsurat al domnului Berman. Apoi el l-a întors și mi-a pus piciorul drept înăuntru. Țsta e încă un motiv pentru care mama crede că domnul Berman se pricepe la vândut pantofi. Îți măsoară amândouă picioarele. Ceilalți vânzători măsoară un singur picior. Mama zice că picioarele pot avea măsuri diferite, chiar și în cazul aceleiași persoane. Și e important ca pantofii să fie pe măsura piciorului care e cel mai mare.

— Ce culoare să aibă mocasinii, Peter?

— Maro, la fel ca la cei vechi, am spus.

Când domnul Berman s-a dus în spate să-mi caute pantofi, mama a observat că am o gaură în ciorap, în dreptul unui deget.

— Of, Peter, de ce nu mi-ai spus că ai ciorapii găuriți?

— N-am știut, am zis.

— Of, mă simt așa de prost!

— E ciorapul meu, mami. De ce să te simți tu prost? am întrebat.

— Păi arată îngrozitor. Cum să vii să-ți cumperi pantofi cu o gaură în ciorap! E de-a dreptul îngrozitor. Nu poți s-o ascunzi un pic?

— Unde s-o ascund?

— Încearcă să o tragi între degete, ca să nu se vadă, a zis mama.

Mi-am sucit șoseta, încercând să ajustez poziția găurii. Mama își face griji pentru lucruri atât de absurde!

Domnul Berman a venit cu două perechi de mocasini. Îi place să-mi dea să probez două măsuri diferite, ca să se asigure că o iau pe cea potrivită. O pereche era mult prea mare. Cealaltă pereche mi se potrivea.

— Îi încalță acum sau îi împachetez? a întrebat-o domnul Berman pe mama.

— Împachetați-i, vă rog. Îi purtăm pe cei vechi până acasă, a zis ea.

Nu mi s-a dat voie niciodată să port pantofii noi direct din magazin. Nu mă întrebați de ce. Dar mama cere mereu ca perechea nouă să fie împachetată și nu pot s-o port decât abia a doua zi.

Când a terminat cu mine, domnul Berman i-a dezlegat șireturile lui Colțunaș și i-a măsurat picioarele.

— Pantofi în două culori cu șiret – maro cu alb, i-a amintit mama.

Domnul Berman s-a dus în spate și s-a întors cu două cutii de pantofi. Dar când a deschis prima cutie și Colțunaș a văzut pantofii cu șiret, a zis:

— Nu!

— Ce nu? I-a întrebat mama.

— Nu pantofi! a spus Colțunaș și a început să dea din picioare.

— Nu fi prostuț, Colțunaș! Ai nevoie de pantofi noi, i-a zis mama.

— NU! NU! NU! a zbierat el.

Toată lumea de la raionul de pantofi s-a uitat la noi.

— Iată măsura perfectă! i-a spus domnul Berman lui Colțunaș, ridicând un pantof. Ia să vezi ce bine o să te simți în pantofii ăștia!

Colțunaș a dat iarăși din picioare. Domnului Berman îi era imposibil să-l încalțe. Colțunaș țipa:

— *Nu pantofi!* NU! NU! NU!

Mama a încercat să-l țină, dar el se zbătea în toate părțile. A reușit să-l pocnească peste față pe domnul Berman. Norocul lui că frate-meu era încălțat doar cu șosete.

— Colțunaș, trebuie să-ți luăm pantofi noi, a zis mama. Cei vechi ți-au rămas mici. Așa că, de care vrei?

Nu știu de ce se mai obosea mama să-i vorbească, de parcă ar fi fost un om normal. Pentru că, atunci când îl apucă năbădăile, Colțunaș nu mai ascultă nimic. Deja se trântise pe jos și dădea cu pumnii în mochetă.

— De care vrei, Colțunaș? Pentru că nu o să plecăm de aici până când nu o să luăm pantofi noi! a zis pe un ton hotărât mama.

M-am gândit că o să rămânem acolo pentru tot restul zilei... sau poate toată săptămâna! Cum putea mama să se simtă prost din cauza unei găuri minuscule din ciorapul meu și să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic atunci când celălalt fiu al ei se tăvălea pe jos strigând, țipând și dându-se în spectacol!

— O să număr până la trei, i-a spus mama lui Colțunaș, apoi vreau să-mi spui ce fel de pantofi îți dorești. Gata? Unu... doi... trei...

Colțunaș s-a ridicat.

— Ca Pi-ta! a zis.

Am zâmbit. Cred că puștiul mă respectă. Merge până acolo încât vrea să poarte același fel de pantofi ca mine. Dar toată lumea știe că nu-i poți cumpăra mocasini unui copil atât de mic.

— Nu există mocasini pe măsura ta, i-a spus domnul Berman lui Colțunaș.

— DA! DA! DA! CA PI-TA! a zbierat Colțunaș.

Domnul Berman a ridicat mâinile și s-a uitat la mama ca și cum ar fi spus: „Mă dau bătut.“

Dar mama a zis:

— Am o idee!

Ne-a făcut semn, mie și domnului Berman, să venim mai aproape. Presimțeam că n-o să-mi placă ideea ei. Dar am ascultat totuși.

— Cred că trebuie să-l păcălim pe Colțunaș, a zis ea.

— Adică? am întrebat.

— Păi... să zicem că domnul Berman aduce o pereche de pantofi cu șiret pe măsura ta și...

— A, nu! am zis. N-o să mă pui să port pantofi cu șiret. Niciodată!

— Lasă-mă să termin, a spus mama. Domnul Berman o să-i aducă și tu o să-i probezi și Colțunaș

o să creadă că pe ăștia îi iei. Dar când plecăm, o să luăm mocasinii.

— Asta e o răutate, am zis. Îl duci de nas.

— De când îți faci tu griji din cauza asta? a întrebat mama.

— De-acum, i-am spus.

— Uite ce e, Peter, a zis mama, uitându-se la ceas. E ora douăsprezece. Mor de foame.

— Și eu, am spus.

— Atunci, dacă vrei să mai ajungem la masă, hai să încercăm să facem cum am zis.

— Bine... bine, am spus.

M-am așezat din nou pe scaun și domnul Berman s-a grăbit să se ducă înapoi în depozit.

De pe podea, Colțunaș se uita în sus la mine.

— Ca Pi-ta! a zis.

— Mda... sigur, Colțunaș, i-am spus.

Domnul Berman s-a întors cu o pereche de pantofi bicolori cu șiret, maro cu alb, pe măsura mea. I-am probat. Mamă, ce urâți erau!

— Uite ce drăguți sunt pantofii cu șiret ai lui Peter, a zis mama. Acum Colțunaș o să probeze și el niște pantofi drăguți cu șiret.

Colțunaș l-a lăsat pe domnul Berman să-i pună perechea nouă de pantofi.

— Uite. Uite... ca Pi-ta, a zis, ridicând un picior.

— Așa e, Colțunaș, am spus. Exact ca ai mei.

Ce ușor e să-i păcălești pe pici!

— Îi încalță sau îi împachetăm? a întrebat-o domnul Berman pe mama, în timp ce Colțunaș dădea ture în pantofii lui noi.

— Îi împachetați, bineînțeles! a zis ea.

M-am întrebat ce-o să-i spună mama lui Colțunaș mâine, când o să port mocasinii noi. În fine, eu n-aveam de ce să-mi fac griji! Fusesse ideea ei!

Când Colțunaș a fost din nou încălțat cu pantofii vechi și cutiile au fost pregătite, domnul Berman i-a dat lui frate-meu un balon cu dungi. Mi-a oferit și mie unul. Am refuzat. Cum putea să-și închipuie că o persoană în clasa a patra și-ar dori un balon de la magazinul de pantofi?

— Nu a fost chiar așa de groaznic, nu-i așa, Peter? a zis mama, când am plecat din magazin.

— N-a fost? am întrebat.

— Ei, se putea și mai rău, a zis mama.

— Probabil, am răspuns.

La prânz am mers la restaurantul Raiul hamburgerilor. Ne-am așezat într-un separeu. Colțunaș își flutura balonul în timp ce mama a comandat pentru el, apoi pentru ea. Eu am comandat singur – un hamburger cu de toate și un milk-shake de ciocolată. Colțunaș primea meniul special pentru copii mici, adică un hamburger fără chiflă, cu piure de cartofi și o garnitură de mazăre.

Când am fost serviți, mama a tăiat hamburgerul lui Colțunaș în bucățele mici, pe care el și le-a băgat în gură cu mâna. Apoi mama i-a dat o lingură și i-a spus să-și mănânce piureul. Dar în loc să-l mănânce, l-a aruncat pe pereți.

— Uite, a zis.

— Parcă mi-ai zis că n-o să se mai poarte așa, i-am spus mamei.

— Colțunaș, nu e frumos. Încetează imediat! a zis mama.

Dar Colțunaș a ciripit:

— Pap sau pun în cap.

Și și-a turnat toată farfuria cu mazăre în cap.

Am râs. Nu puteam să mă abțin. Arăta așa de caraghios, cu mazărea căzându-i din păr! Și dacă mănânc și râd în același timp, mă înec. Așa că

m-am înecat cu o murătură și mama a trebuit să-mi dea una pe spinare, iar în timpul asta Colțunaș a reușit să mai întindă niște piure pe perete.

Atunci chelnerița a întrebat-o pe mama dacă mai dorim ceva.

— Nu, mulțumesc. Ne-a ajuns! a zis mama.

A șters peretele cu șervețelul și i-a spus lui Colțunaș că a fost foarte, foarte obraznic.

— Nu eu! a zis Colțunaș. Nu eu!

— Ba tu! i-a zis mama. De ce nu poți mânca și tu ca Peter? Vezi ce frumos mănâncă Peter?

Colțunaș n-a zis nimic. Doar și-a înfipt furculița în balon. A plesnit, iar Colțunaș a țipat.

— S-a dus! Mai vreau balon! MAI VREAU!

— Gura! i-am spus. Nu poți niciodată să te porți omeneste?

— Ajunge, Peter! a zis mama.

Ar fi trebuit să-l pocnească. Asta l-ar fi învățat pe frate-meu cum să se poarte în Raiul hamburgerilor!

Ne-am întors acasă cu un taxi. Colțunaș a adormit pe drum. Își băgase degetele în gură și plescăia. Mama mi-a șoptit:

— Peter, nu-i așa că n-am avut o zi chiar *atât* de rea?

Nu i-am răspuns. Doar am privit pe fereastra taxiului și m-am hotărât că n-o să-mi mai petrec nicio zi împreună cu Farley Drexel Hatcher.

7

Grupa trenului zburător

În luna ianuarie, clasa noastră a început să lucreze la un proiect despre oraș. Învățătoarea, doamna Haver, ne-a împărțit pe grupe, în funcție de zona în care locuim. Așa puteam să lucrăm acasă. Grupa mea era alcătuită din mine, Jimmy Fargo și Sheila. Tema noastră era „Transporturile”. Ne-am hotărât să ne întâlnim la mine acasă pentru că, dintre toți, sunt singurul care are propriul dormitor. În câteva săptămâni, fiecare grupă trebuie să predea o broșură, un afiș și trebuie să fie pregătită să-și susțină oral proiectul.

În prima zi, când ne-am întâlnit după școală, am cumpărat un carton galben pentru afiș. Jimmy voia unul albastru, dar Sheila l-a făcut să se răzgândească.

— Galbenul e o culoare mult mai luminoasă, i-a explicat ea. Totul va ieși în evidență pe el. Albastrul e prea lipsit de strălucire.

Sheila crede că e mai deșteaptă decât mine și Jimmy la un loc – doar pentru că e fată! Așa că imediat ne-a spus că ea trebuie să se ocupe de broșură, iar eu și Jimmy am putea face aproape toată treaba pentru afiș. Atâta timp cât ne consultăm mai întâi cu ea, ca să fie sigură că-i plac ideile noastre. Am fost de acord, pentru că Sheila a promis că ea va scrie zece pagini, iar noi doar cinci.

După ce am cumpărat cartonul galben, am mers la bibliotecă. Am luat șapte cărți despre transporturi. Voiam să învățăm totul despre viteză, traficul aglomerat și poluare. Am stabilit să ne întâlnim timp de două săptămâni, în după-amiezele de marți și joi.

Primele întâlniri ale grupei noastre au decurs în felul următor: am ajuns la mine acasă la trei și jumătate, am mâncat o gustare, apoi ne-am jucat cu Picurici încă o jumătate de oră. Sheila a renunțat la faza cu păduchii de când Colțunaș și-a pierdut cei doi dinți din față. Dar tot nu e mare distracție s-o ai pe lângă tine. Se plânge mereu că a nimerit în cea mai slabă grupă. Și că eu și Jimmy mai mult ne

prostim decât muncim. Am căzut la pacc cu ea doar pentru că nu aveam încotro!

Sheila și Jimmy trebuie să se întoarcă acasă pentru masa de seară înainte de cinci și jumătate. Așa că la cinci am început să strângem. Ne ținem rechizitele sub patul meu, într-o cutie de pantofi. Avem un set de carioci, lipici marca Elmer, bandă adezivă, o foarfecă foarte ascuțită și un tub de sclipici argintiu.

Sheila cară cu ea broșura grupei noastre. Nu are suficientă încredere în noi ca să o lase la mine acasă! Cartonul stă sub pat, laolaltă cu rechizitele. Am stivuit cărțile de la bibliotecă pe biroul meu. Verific de fiecare dată dacă am pus toate lucrurile în ordine pentru că mama mi-a spus că dacă las mizerie trebuie să ne găsim alt loc în care să lucrăm.

La a treia întâlnire, le-am spus Sheilei și lui Jimmy că am găsit soluția pentru problemele de trafic din New York.

— Trebuie să eliminăm traficul rutier, am zis. Trebuie interzis accesul mașinilor, autobuzelor sau taxiurilor în oraș. Avem nevoie de un sistem de monorail* în tot orașul.

* Cale ferată terestră sau, cel mai adesea, suspendată, alcătuită dintr-o singură șină (*n. trad.*).

— E prea scump, a zis Sheila. Sună bine, dar nu e practic.

— Nu sunt de acord! i-am zis Sheilei. E foarte practic. În afară de faptul că ne scapă de trafic, ne scapă și de poluare și îi va ajuta pe oameni să ajungă unde vor mult mai repede.

— Dar nu e practic, Peter! a zis din nou Sheila. Costă prea mult.

Am deschis una dintre cărțile mele despre transporturi și i-am citit Sheilei un pasaj:

— Sistemul de monorai e o speranță pentru viitor. Mi-am dres vocea și m-am uitat în sus.

— Dar nu putem scrie o lucrare întreagă doar despre monorai, a zis Sheila. N-o să fim niciodată în stare să scriem douăzeci de pagini despre asta.

— Putem să scriem mai mare, a sugerat Jimmy.

— Nu, a zis Sheila. Vreau o notă mare la proiectul ăsta. Peter, tu îți poți scrie cele cinci pagini despre sistemul monorai și despre cum funcționează. Jimmy, tu poți scrie cinci pagini despre poluarea provocată de transporturi. Iar eu voi scrie în cele zece pagini ale mele despre istoria transporturilor în oraș.

Sheila și-a încrucișat mâinile și a zâmbit.

— Pot să scriu mare? a întrebat Jimmy.

— Nu-mi pasă cât de mare scrii atâta timp cât îți pui numele pe cele cinci pagini ale tale! i-a spus Sheila.

— Asta nu-i corect! a zis Jimmy. Se presupune că e un proiect de grup. De ce trebuie să-mi pun numele pe cele cinci pagini ale mele?

— Atunci nu scrie MARE! a țipat Sheila.

— Bine, bine... O să scriu așa de mărunț, că doamna Haver va avea nevoie de microscop ca să vadă literele.

— Foarte amuzant, a zis Sheila.

— Uite, le-am spus amândurora, cred că totul trebuie scris de o singură mână. Doar așa e corect. Altfel, doamna Haver va ști cine ce a făcut. Și nu ar mai fi un proiect de grup.

— Așa-i, e o idee bună, a zis Jimmy. Care dintre noi scrie cel mai frumos?

Jimmy și cu mine ne-am uitat la Sheila.

— Am, într-adevăr, un scris egal și frumos, a zis Sheila. Dar dacă vreți să copiez ce-ați scris voi, trebuie să-mi dați totul până marțea următoare. Altfel, n-o să am suficient timp. Și să-i dați bătaie cu afișul!

Sheila vorbea de parcă ea era profesoara și noi copiii.

Jimmy și cu mine am proiectat singuri tot afișul. Am folosit argumente pro și contra pentru fiecare tip de mijloace de transport. Era foarte ingenios. Am făcut o diagramă împărțită în trei pentru uscat, apă și aer și ne-am gândit la un desen pentru fiecare – cu avionul făcut cu sclipici argintiu și litere scrise cu roșu și albastru. Am ajuns pe la jumătate cu scrișul literelor în acea zi. Am mai schițat și vaporul, avionul și camionul.

Când l-a văzut, Sheila a întrebat:

— Ăsta ar trebui să fie un tren?

— Nu, i-am spus, e un camion.

— Nu arată ca un camion, a zis ea.

— O să arate, i-a spus Jimmy, când o să fie terminat.

— Sper, a zis Sheila, pentru că deocamdată pare a fi un tren zburător!

— E așa fiindcă n-am desenat încă pământul dedesubt, a spus Jimmy.

— Da, am aprobat. Vezi, trebuie să-l facem să arate ca și cum ar fi pe o stradă. Acum parcă plutește în aer.

— Și vaporul la fel, a zis Sheila.

— O să desenăm niște valuri în jurul lui, i-am spus.

— Și niște nori în jurul avionului, a zis Sheila.

— Auzi, a zăbierat Jimmy, ți-a spus vreodată cineva că prea faci pe șefa? Afișul e al nostru! Tu fă broșura. Adu-ți aminte... așa ai vrut tu!

— Uite... iar începi! a zis Sheila. Uți mereu că suntem o echipă. Trebuie să lucrăm împreună.

— Să lucrăm împreună nu înseamnă că tu dai ordine și noi trebuie să le executăm, a zis Jimmy.

„Exact așa cred și eu!“ mi-am zis.

Sheila nu i-a răspuns lui Jimmy. Și-a adunat lucrurile, și-a luat haina și a plecat.

— Sper să nu se mai întoarcă niciodată, a zis Jimmy.

— O să se întoarcă, i-am spus. Noi suntem grupa ei. Jimmy a râs:

— Mda... formăm o grupă grozavă!

Am pus afișul nostru sub pat, i-am zis la revedere lui Jimmy, apoi m-am spălat pe mâini pentru masa de seară.

Mama era destul de drăguță în legătură cu întâlnirile noastre. A făcut în așa fel încât Colțunaș să meargă să se joace la Ralph acasă marțea și la Jennie

joia. Sam avea vărsat de vânt, așa că nu se putea juca deloc.

Mă bucuram că săptămâna următoare avea să fie ultima întâlnire de după ore a grupeii noastre. Mă săturasem de Sheila și de transporturi. În plus, acum, că știam că sistemul de monorai era singura modalitate de a salva orașul, eram supărat că primarul și ceilalți tipi de la primărie nu făceau nimic pentru a instala unul. Dacă *eu* știu că asta e cel mai bun mijloc de transport în oraș, cum se face că *ei* nu știau?

În ziua următoare, când m-am întors de la școală, m-am dus în dormitor s-o văd pe Picurici, cum fac întotdeauna. Colțunaș era acolo, așezat pe pat.

— De ce ești în camera mea? l-am întrebat.

A zâmbit.

— Știi că n-ai voie aici. Asta e camera *mea*.

— Vrei să vezi? a zis Colțunaș.

— Ce să văd?

— Vrei să vezi?

— Ce? Ce tot spui? am întrebat.

A sărit din pat și s-a târât dedesubt. A ieșit cu afișul nostru. Mi l-a arătat.

— Uite, a zis. Mumos!

— Ce-ai făcut? am ținut. Ce-ai făcut cu afișul nostru?

Afișul era mângălit cu toate culorile. Era un dezastru! *Era făcut varză, era distrus*. Eram cât pe-acum să-l ucid pe Colțunaș. Am luat afișul și am fugit în bucătărie ca să i-l arăt mamei. Abia mai puteam vorbi.

— Uite! am zis, simțind cum mi se pune un nod în gât. Uite ce-a făcut cu afișul meu!

Simțeam că îmi dau lacrimile, dar nu-mi păsa.

— Cum ai putut să-l lași? am întrebat-o pe mama. Cum? Nu-ți pasă deloc de mine?

Am aruncat posterul și am fugit în camera mea. Am trântit ușa, mi-am scos un pantof și l-am azvârlit în perete. A lăsat o urmă neagră. Ei, și ce!

La scurt timp după asta, am auzit-o pe mama zbierând – apoi pe Colțunaș care plângea. După o vreme, mama a bătut la ușa mea și a întrebat:

— Peter, pot să intru?

N-am răspuns.

A deschis ușa și a venit până la patul meu. S-a așezat lângă mine.

— Îmi pare foarte rău, a zis.

Tot n-am zis nimic.

— Peter, a început.

Nu m-am uitat la ea.

Mi-a atins mâna.

— Peter... te rog, ascultă...

— Nu vezi, mami? Nu pot nici măcar să-mi fac temele fără să mi le strice. Nu-i corect! Aș vrea să nu se fi născut! *Niciodată!* Îl urăsc!

— Nu-l urăști, a zis mama, doar ai impresia că e așa.

— Ba nu, am zis, chiar așa cred. Pur și simplu nu-l suport pe copilul ăsta!

— Ești supărat, mi-a spus mama. Știu și nu te învinuiesc. Colțunaș n-avea niciun drept să se atingă de afișul tău. L-am pocnit.

— Așa ai făcut? am întrebat.

Colțunaș nu ia niciodată bătaie. Părinții mei nu sunt de acord cu bătaia.

— Chiar l-ai plesnit?

— Da, a zis mama.

— Tare? am întrebat.

— La fund, mi-a spus.

M-am gândit la ce s-a întâmplat.

— Peter...

Mama și-a pus o mână în jurul umerilor mei.

— O să-ți cumpăr mâine alt carton. Chiar a fost vina mea. N-ar fi trebuit să-l las niciodată în camera ta.

— De-aia am nevoie de încuietoare la ușă, am zis.

— Nu-mi plac încuietorile. Suntem o familie. Nu trebuie să ne ferim unii de ceilalți.

— Dacă aș fi avut încuietoare, Colțunaș n-ar fi pus mâna pe afișul meu!

— N-o să se mai întâmple, mi-a promis mama.

Voiam s-o cred, dar știam că n-o să fie așa. Numai dacă l-ar fi ținut legat n-ar mai fi intrat în camera mea.

În ziua următoare, când eram la școală, mama a cumpărat un alt carton galben. Partea cea mai grea a fost să-i explic lui Jimmy că trebuie să luăm totul de la capăt. A fost înțelegător. A zis că de data asta o să facă în așa fel încât camionul lui să nu mai arate ca un tren zburător. Iar eu am spus că de data asta o să fac semne cu un creion pentru ca literele mele să nu o mai ia la deal.

Grupa noastră s-a reunit în după-amiaza aceea. Sheila n-a pomenit nimic despre ceea ce se întâmplase data trecută. Și nici noi. Jimmy și cu mine am lucrat la poster în timp ce Sheila a copiat în broșură ceea ce scriseserăm noi. Eram pregătiți să ne susținem

proiectul luni. Nu ca alte grupe care nici nu începuseră încă!

La cinci noi terminaserăm afişul, iar Sheila avea aproape gata coperta pentru broşură. Jimmy s-a dus în spatele ei să vadă ce face.

După un minut, a ţipat:

— Ce crezi că faci, Sheila?

— M-am ridicat de pe podea şi am venit lângă ei, la birou. Am aruncat o privire pe copertă. Era destul de frumoasă. Scria:

TRANSPORTUL ÎN ORAŞ

Dedesubt scria

DE SHEILA TUBMAN, PETER HATCHER ŞI
JAMES FARGO

Şi sub asta, cu litere mici:

scris de mână de către domnişoara Sheila Tubman

Acum înţelegem de ce era furios Jimmy.

— Nu! am zis, luându-mă cu mâinile de cap. Cum ai putut?

Sheila nu zicea nimic.

— Nu e corect, i-am spus. Noi nu ne-am pus numele pe afiş!

— Dar coperta e gata, a zis Sheila. Nu vedeţi? N-or să-mi mai iasă literele așa de drepte a doua oară. Arată perfect!

— A, nu! a strigat Jimmy. Nu predăm broşura așa. Mai bine o rup.

A luat broşura şi a ameninţat că o rupe în două. Sheila a ţipat:

— N-o s-o rupi! Te omor! Dă-mi-o înapoi, Jimmy Fargo!

Era gata să plângă.

Ştiam că Jimmy n-o s-o rupă, dar n-am spus nimic.

— Peter... zi-i să mi-o dea înapoi!

— Scoţi rândul ăla despre scrisul de mână? am întrebat.

— Nu pot. S-ar strica broşura.

— Atunci, cred că ar trebui s-o rupă, am zis.

Sheila a bătut din picior.

— Ooooh! Vă urăsc pe amândoi!

— Nu-i adevărat, i-am zis. Doar ai impresia că ne urăşti.

— Ba sigur că da! s-a smiorcăit Sheila.

— Asta-i din cauză că acum ești supărată, i-am zis.

Nu mă puteam abține să nu zâmbesc.

Sheila a sărit și a încercat să ia broșura, dar Jimmy o ținea deasupra capului, iar el e mult mai înalt decât Sheila. Ea n-avea nicio șansă.

În cele din urmă, Sheila s-a așezat și a oftat:

— Mă dau bătută. Ați câștigat. O să-mi șterg numele.

— Promiți? a întrebat Jimmy.

— Promit, a zis Sheila.

Jimmy a pus broșura pe birou, în fața Sheilei.

— Bine, a zis, apucă-te de treabă.

— Nu am de gând să fac toată coperta de la capăt, a zis Sheila. O să transform rândul de jos într-un ornament.

A luat o cariocă și a transformat cuvintele în floricele mici. În scurt timp, „*scris de mână de către domnișoara Sheila Tubman*“ a fost transformat în șaisprezece floricele.

— Uite, a zis Sheila. E gata.

— Arată destul de bine, i-am spus.

— Ar fi arătat mai bine fără florile astea, a zis Jimmy. Dar cel puțin acum e corect.

În seara aceea, le-am arătat mamei și lui tata noul nostru afiș. Ei au fost de părere că e grozav. Mai ales avionul din sclipici argintiu. Mama a pus afișul deasupra frigiderului, ca să-l păstreze în siguranță până a doua zi, când îl duceam la școală.

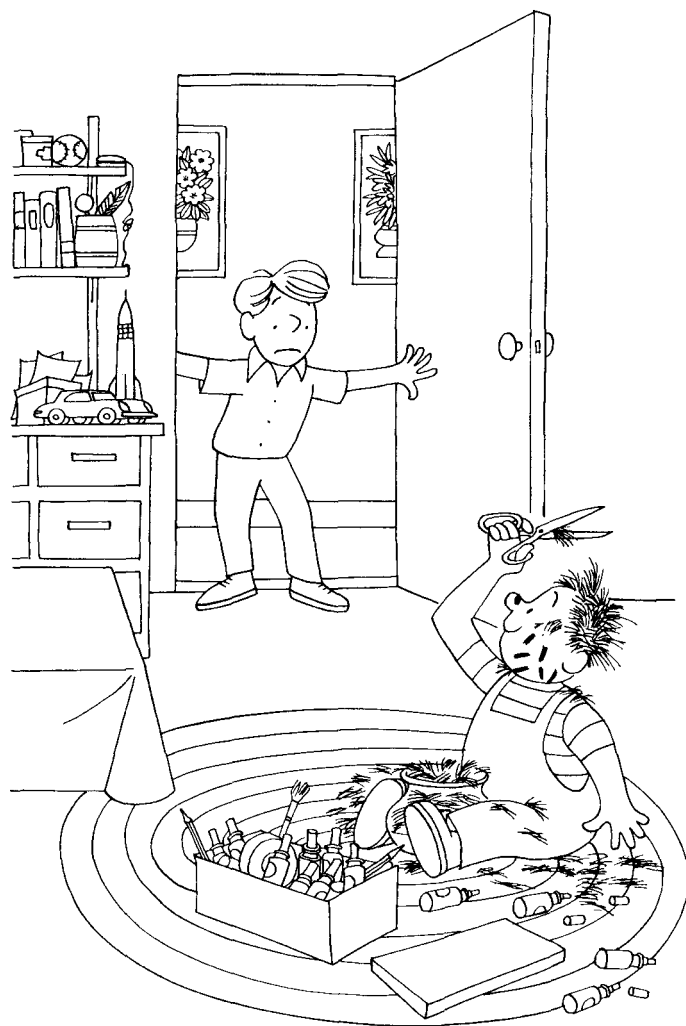
Acum nu mai aveam de ce să-mi fac griji. Sheila avea broșura, afișul era la loc sigur, iar grupa noastră terminase treaba înainte de data planificată. M-am dus în camera mea să mă odihnesc. Colțunaș stătea pe pat. Cutia de pantofi cu rechizite era în fața lui. Fața îi era mâzgălită de carioci colorate și folosise foarfeca mea ultraascuțită ca să-și ciopârțească părul. Iar părul tăiat cădea în acvariul lui Picurici – pe care-l ținea în fața lui, pe podea!

— Uite, a zis el. Uite Colțunaș. Colțunaș e frizer!

În seara aceea am aflat că părul nu-i face rău țestoasei mele. I-am cules fiecare şuviță de pe carapace. Am curățat acvariul și am spălat pietrele. Părea fericită.

Două lucruri s-au întâmplat în ziua următoare.

În primul rând, mama a trebuit să-l ducă pe Colțunaș la un frizer adevărat ca să-i aranjeze cumva părul. Îi rămăsese destul la spate, dar aproape nimic în față și în vârful capului. Frizerul

a zis că nu poate face prea multe până când părul nu va crește la loc. Pe măsură ce trecea timpul, Colțunaș arăta din ce în ce mai caraghios: mai întâi colții, acum părul.

În al doilea rând, tata a venit acasă cu o încuie-toare cu lanț pentru ușa dormitorului meu. Puteam să ajung la ea dacă mă ridicam pe vârfuri, dar frate-meu nu reușea nicicum – orice-ar fi făcut!

Grupa noastră a fost prima care și-a prezentat proiectul. Doamna învățătoare a spus că am făcut o treabă excelentă. I-a plăcut foarte mult posterul nostru. Cel mai grozav i s-a părut avionul din sclipici argintiu. Singura ei nedumerire a fost legată de faptul că desenasem un tren zburător.

8

Starul de televiziune

Mătușa Linda este sora mamei. Locuiește la Boston. Săptămâna trecută a născut o fetiță. Așa că acum am o nouă verișoară. Mama a hotărât să meargă cu avionul la Boston, ca să vadă bebelușul și pe mătușa Linda.

— O să fiu plecată doar două zile, mi-a spus mama.

Stăteam pe patul ci și mă uitam cum își face bagajele:

— Știu, am zis.

— Tati o să aibă grijă de tine și de Colțunel.

— Știu, am zis din nou.

— Ești sigur că o să te descurci? m-a întrebat.

— Sigur, de ce nu?

— O să-l ajuți pe tata să aibă grijă de Colțunel?
— Sigur, mami, nu-ți face probleme.
— Nu-mi fac. Doar că tati e așa de... ei, știi tu...
nu se pricepe prea bine să aibă grijă de copii.

Pe urmă și-a închis valiza.

— O să fim bine, mami, am zis.

Așteptam cu nerăbdare weekendul. Tata nu se sinchisește de păstrarea ordinii. Niciodată nu mă controlează să vadă dacă m-am spălat. Și mă lasă să mă culec târziu.

Vineri dimineața am coborât toți cu liftul, ca să ne luăm rămas-bun de la mama.

Henry s-a uitat la valiză.

— Plecați, domnule Hatcher? a întrebat.

Mama a răspuns:

— Nu, Henry, eu plec. Sora mea tocmai a născut primul ei copil. Mă duc cu avionul la Boston, în weekendul ăsta... ca s-o ajut.

— Bebe nou, a zis Colțunaș. Bebe-bebe-bebe.

Nimeni nu i-a dat atenție. Câteodată, fratele meu vorbește doar ca să se afle în treabă.

— Călătorie plăcută, doamnă Hatcher, i-a spus Henry mamei când am ajuns în hol.

— Mulțumesc, Henry, a zis mama. Fii cu ochii pe familia mea.

— O să fiu, doamnă Hatcher, a zis Henry, făcându-i lui tata cu ochiul.

Afară, tata a chemat un taxi. Întâi a pus valiza înăuntru, apoi i-a ținut mamei ușa. După ce mama s-a așezat, tata a zis:

— Nu-ți face griji în privința noastră. O să fim bine.

— Bine... bine, mămico, a țipat Colțunaș.

— Pa, mami, ne vedem duminică, am zis.

Mama ne-a făcut semn că ne pupă. Apoi taxiul a plecat.

Tata a oftat. Colțunaș sărea în sus și-n jos strigând:

— Pa, mămico... pa pa pa!

N-aveam ore în ziua aceea. Profesorii erau la o întâlnire specială. Așa că tata a zis că ne ia pe mine și pe Colțunaș la biroul lui.

Biroul lui tata se află într-o clădire uriașă făcută aproape în întregime din sticlă. E multă agitație acolo. Nu-i vezi niciodată pe oameni stând pur și simplu liniștiți la birou. Toată lumea se grăbește mereu încoace și-ncolo. Te poți pierde cu ușurință aici. Tata are propriul lui birou și o secretară personală. Se numește Janet și e foarte drăguță. Îmi place în special părul ei. E des și negru. Are cele mai lungi gene pe

care le-am văzut. Odată am auzit-o pe mama spunând: „Probabil că Janet se trezește când se crapă de ziuă ca să-și pună fața.“ Tata a râs când a auzit-o pe mama.

Janet s-a mai întâlnit cu mine, dar era pentru prima oară când îl vedea pe Colțunaș. Eram bucuros că părul începuse să-i crească la loc. I-am explicat imediat ce s-a întâmplat cu dinții lui.

— O să arate mult mai bine când o să fie mai mare, am zis. Și-a pierdut cei doi dinți din față, dar la șase sau șapte ani o să-i crească alții.

— Uite, a zis Colțunaș, deschizând gura. Toți duși.

— Janet, băieții vor sta aici toată dimineața, a spus tata. Poți să-i distrezi cât termin ce am de făcut?

— Sigur, domnule Hatcher, a spus Janet. Mergeți în birou și eu le arăt băieților restul firmei.

După ce tata s-a dus în biroul lui, Janet și-a scos poșeta. A luat dinăuntru o perie de păr, niște ruj și o pungă cu biscuiți.

— Vreți? ne-a întrebat pe mine și pe Colțunaș.

— Bine, am zis și am luat o mână de biscuiți.

Colțunaș a făcut la fel. Biscuiții aveau formă de peștișori. I-am ronțăit în timp ce Janet se aranja. Avea o ditamai oglinda pliabilă în sertar. A așezat-o pe birou și a început să se aranjeze. Când a terminat,

arăta exact la fel ca atunci când venisem. Dar cred că ea nu era de aceeași părere, pentru că a spus:

— Acum e mult mai bine.

Apoi și-a băgat la loc toate lucrurile.

Ne-a luat de mână pe mine și pe Colțunaș. Am mers pe un hol lung, am trecut de o ușă și am intrat într-o altă aripă a firmei. Am ajuns într-o încăpere unde erau o grămadă de copii cu mamele lor. Cred că erau pe puțin cincizeci. Majoritatea copiilor erau destul de mici, cam ca frate-meu. Unii plângeau.

— Aici e o grădiniță, sau ce? am întrebat-o pe Janet.

A râs:

— Au venit să dea probă pentru noua reclamă Pici-Cleta.

— Adică toți vor să fie puștiul care merge pe Pici-Cletă la televizor?

— Da. Sau cel puțin mamele lor vor, a zis Janet. Dar ne trebuie numai unul.

— Vrei să spui că doar unul dintre copiii ăștia o să fie ales?

— Exact, a zis Janet.

— Cine o să-l aleagă? am întrebat.

— Tatăl tău și domnul Denberg se ocupă de asta. Bineînțeles însă că domnul Vincent, președintele companiei Pici-Cleta, trebuie să fie de acord.

Chiar atunci s-a deschis o ușă și a apărut o secretară.
— Următorul, le-a spus ea copiilor care așteptau.
— Murray al meu este următorul, a zis una dintre mame.

— Ba nu-i adevărat! a țipat altă mamă. Sally e următoarea.

— Doamnelor... vă rog! Va veni rândul tuturor, a spus secretara.

Până la urmă a intrat Murray. Era un copilaș cu păr roșcat. Nu trecuseră nici două minute de când intrase în camera cealaltă, când ușa s-a deschis și dinăuntru a ieșit un om solid cu un trabuc în gură.

— Nu, nu, nu! a strigat. Nu e deloc genul de copil pe care-l căutam.

Murray plângea.

— Ce știi dumneata? Nu ai recunoaște o comoară nici dacă ai da peste ea! a țipat mama lui Murray la bărbatul solid, amenințându-l cu pumnul.

Janet mi-a șoptit:

— Acesta este domnul Vincent, președintele companiei Pici-Cleta.

Domnul Vincent a înaintat până în mijlocul încăperii. S-a uitat în jur la toți copiii. Când ne-a văzut pe noi, a arătat cu degetul și a strigat:

— Țsta e! Țsta-i puștiul pe care-l vreau!

Am crezut că se referea la mine. M-am emoționat. Mă și vedeam la televizor, mergând cu Pici-Cleta. Toți prietenii mei ar fi dat drumul la televizor și ar fi spus: „Ia uite, e Peter!“

Îmi imaginam deja ce distracție o să fie, când domnul Vincent a venit la noi și a pus mâna pe Colțunaș. L-a luat în brațe:

— Perfect! a strigat. El e perfect!

Mamele care așteptau și-au adunat copiii și au plecat imediat.

Domnul Vincent a plecat val-vârtej, cu frate-meu în brațe. Janet se ținea după el, strigând:

— Dar domnule Vincent... nu înțelegeți...

Am alergat după Janet.

Domnul Vincent l-a dus pe Colțunaș în cealaltă cameră. A anunțat:

— L-am găsit chiar eu! Puștiul perfect pentru noua reclamă Pici-Cleta.

Domnul Vincent l-a pus jos pe Colțunaș și și-a scos trabucul din gură. Mai erau doi bărbați în cameră. Unul dintre ei era domnul Denberg. Celălalt era tata.

— Bună, tati! a zis Colțunaș.

— George, i-a spus tata domnului Vincent, ăsta e băiatul meu! Nu e nici actor și nici model. Nu poate să joace în reclama Pici-Cleta.

— Nu trebuie să fie actor sau model. E perfect așa cum e! a insistat domnul Vincent.

— Uite ce e, George... vrem să facem o reclamă cât mai bună pentru compania ta. Dar Colțunaș nu poate fi băiatul care să meargă cu Pici-Cleta.

— Ascultă, Hatcher! a ridicat domnul Vincent vocea.

Mă întrebam de ce îi spunea lui tata Hatcher – la fel cum făcuse domnul Yarby.

Domnul Vincent a arătat spre Colțunaș:

— Dacă nu am copilul ăsta în reclamă, mă duc la altă agenție de publicitate. Pur și simplu.

Tata s-a uitat la domnul Denberg.

— Tu hotărăști, Warren, i-a zis domnul Denberg lui tata. Nu vreau să fiu eu cel care-ți spune ce să faci.

Tata l-a luat pe Colțunaș pe genunchi.

— Vrei să mergi cu Pici-Cleta, Colțunaș? E exact ca aia pe care o ai acasă.

— De ce-l întrebi pe el? am zis. Ce știe el despre cum se fac reclamele?

Tata se purta de parcă uitase că sunt și eu pe acolo.

— Mă gândesc la ceva, Peter. Te rog să taci.

— Ei, Hatcher, a zis domnul Vincent. Ce alegi? Copilul tău sau mă mut la altă agenție?

Mi-am adus aminte cum a pierdut tata contractul cu Juicy-O din cauza lui Colțunaș. Era posibil să-l piardă și pe ăsta. Și nu cred că-și permitea.

În cele din urmă, tata a spus:

— Bine, George, poate să apară... cu o condiție, totuși.

— Care, Hatcher? a întrebat domnul Vincent.

— Reclama trebuie făcută în după-amiaza asta. Mai târziu, băiatul meu nu va mai fi disponibil.

— Din partea mea, e în regulă, a spus domnul Vincent.

— O să fie plătit? l-am întrebat pe tata.

— O să am eu grijă, Peter, a spus tata.

Asta probabil că însemna *da*. O să fie plătit și o să aibă o grămadă de bani la bancă. Iar eu – nimic. Și într-o zi o să fiu nevoit să împrumut bani de la Colțunaș. Nu – ia stai un pic – niciodată! N-o să împrumut niciodată bani de la Colțunaș. Mai bine mor de foame!

— Pot măcar să mă uit când filmați reclama? am întrebat.

— Sigur, a zis tata. Poți să te uiți la tot.

M-am întors spre domnul Denberg.

— Colțunaș o să devină faimos? am întrebat.

— Nu, nu chiar faimos... dar o grămadă de oameni o să-și spună că li se pare cunoscut, a spus domnul Denberg.

M-am întors spre domnul Vincent.

— Știți că-i lipsesc doi dinți din față?

— Asta face parte din farmecul lui, a zis domnul Vincent.

— Și că și-a tăiat tot părul în urmă cu două luni?

— Acum arată bine, a spus domnul Vincent.

— Și nici măcar nu poate încă să spună propoziții lungi, le-am zis tuturor celor din încăpere.

— Nu trebuie să spună niciun cuvânt, mi-a răspuns domnul Vincent.

N-am putut găsi niciun alt motiv pentru care domnul Vincent să nu-l poată folosi pe Colțunaș în reclamă. Era stabilit. În curând, Colțunaș avea să devină un star de televiziune faimos, iar eu voi fi nici mai mult, nici mai puțin decât Peter Hatcher, un omuleț din clasa a patra.

— Să începem imediat după prânz, a zis domnul Denberg. Ar trebui să terminăm de filmat în vreo două ore.

În timp ce tata și domnul Denberg puneau totul la cale, am întrebat-o pe Janet unde e toaleta bărbaților. M-a dus până acolo. I-am mulțumit și i-am

spus că nu e nevoie să mă aștepte. Puteam să mă întorc singur înapoi.

Când am ajuns înăuntru, la adăpost de priviri străine, m-am privit în oglindă. „Aș fi vrut ca frate-meu să nu se fi născut“, mi-am zis. „Toate lucrurile bune i se întâmplă doar lui! Dacă era absolut necesar să se fi născut, măcar să fi avut nouă sau zece ani – ca mine. Atunci, domnul Vincent nu l-ar mai fi vrut pentru reclama Pici-Cleta.“

Janet a comandat de băut și niște sandviciuri de la cafenea. După ce am mâncat, am mers într-o altă parte a firmei, unde erau pregătite camerele de filmat. Decorul din fundal reprezenta o stradă. Pici-Cleta era de un roșu strălucitor. Tata i-a spus lui Colțunaș că tot ce are de făcut este să dea ture cu tricicleta. Lui Colțunaș i-a plăcut. Zbârnâia peste tot, strigând „Vruum-vruum, vruum“.

Tata, domnul Vincent și Janet stăteau pe scaune pliante și îl priveau pe Colțunaș în acțiune. Eu m-am așezat pe jos, lângă tata. Domnul Denberg era regizorul.

— Bine, Colțunaș... acum suntem gata să începem. Mergi cu Pici-Cleta unde îți spun eu și în timpul ăsta noi îți facem o poză... bine?

— Nu, a zis Colțunaș.

— Ce vrea, Hatcher? a întrebat domnul Vincent.
De ce a zis *nu*?

Tata a mormăit.

— Uite ce e, George.. tu ai venit cu ideea să-l folosim pe Colțunaș, nu eu.

— Bine, Colțunaș... acum... a încercat din nou domnul Denberg.

— Ia-o în partea asta... Pe locuri, fii gata, start!
a spus cameramanul.

Colțunaș stătea pe tricicletă. Dar nu se mișca.

— Hai, puștiule... dă-i bătaie! i-a strigat camera-
manul.

— Nu. Nu vreau! a răspuns Colțunaș.

— Ce-i cu puștiul ăsta, domnule Hatcher? a întrebat cameramanul.

— Colțunaș, a zis tata, fă ce-ți spune domnul cel drăguț.

— Nu! Nu trebuie!

Janet i-a șoptit lui tata:

— Ce ziceți de niște biscuiți, domnule Hatcher?

— Bună idee, Janet, i-a spus tata.

— Am niște Oreos* chiar aici, a zis, bătându-și ușor poșeta. Să-i dau?

* Marcă de biscuiți cu cremă (*n. trad.*).

— Câte unul pe rând, a zis tata.

Janet a traversat încăperea până la Colțunaș.
Încă mai stătea pe tricicletă.

— Dacă faci ce-ți spune domnul, primești un biscuit, i-a spus Janet.

— Arată-mi, a zis Colțunaș.

Janet i-a arătat o cutie de Oreos. „E foarte bine aprovizionată“, mi-am zis. „Probabil că mănâncă toată ziua, dacă avea biscuiți în formă de peștișori și pe deasupra și o cutie întreagă de Oreos.“ Mă întrebam ce altceva mai putea să aibă în poșeta aia.

— Dă-mi, a zis Colțunaș.

Janet i-a arătat un biscuit. Colțunaș s-a întins după el, dar Janet nu l-a lăsat să-l ia.

— Dacă faci ce ți-a spus domnul, o să primești un biscuit Oreos. Poate chiar doi sau trei.

— Întâi biscuit, a zis Colțunaș.

— Mai întâi faci ce îți spune domnul, i-a zis Janet.

— Nu! Întâi biscuit!

— Dă-i unul, Janet, a strigat domnul Denberg.
N-avem toată ziua la dispoziție ca să ne prostim.

Janet i-a dat lui Colțunaș un biscuit Oreos. L-a devorat.

— Bine, puștiule... acum ești gata? a zis camera-
manul. Pedalează spre mine.

Colțunaș nu s-a mișcat.

Domnul Vincent începuse să-și piardă răbdarea.

— Hatcher! a zbierat. Îl faci pe fiu-tău să meargă cu Pici-Cleta mea sau îți iau contractul și mă mut la altă agenție!

— George, ar trebui să-ți amintești că a fost ideea ta să-l folosești pe Colțunaș, nu a mea! a zis tata.

— Hatcher, las-o baltă cu cine a avut ideea. E copilul tău. Descurcă-te cu el... imediat!

— M-am gândit la ceva, a zis tata.

S-a dus într-un colț al încăperii și le-a făcut semn celorlalți. Domnul Denberg, domnul Vincent, cameramanul și Janet s-au adunat în jurul lui. Arătau ca o echipă de jucători de fotbal american care au format o grămadă* ca să se consulte în privința jocului.

Apoi tata m-a chemat.

— Peter... vrei să vii puțin, te rog?

— Sigur, tati, am zis. Ce e?

— Peter... vrem să mergi tu cu tricicleta. Ca să-i arăți lui Colțunaș ce are de făcut.

* Regulile de la fotbalul american sunt asemănătoare cu cele de la rugby: în anumite momente, jucătorii formează așa-numita grămadă organizată.

— Dar știe deja să meargă pe ea, am zis. Nu l-ai văzut cum dădea ture?

— Cu toate astea, nu vrea s-o facă în fața camerelor, mi-a explicat tata. Așa că avem nevoie de tine ca să ne ajuți.

— O să apar și eu în reclamă? am întrebat.

— Păi Pici-Cleta e, de fapt, pentru copii foarte mici, a zis domnul Denberg. Altfel te-am fi luat pe tine fără să stăm pe gânduri.

Am prins ideea. Era ca atunci când am cumpărat pantofi și ca la cabinetul domnului doctor Brown. Se foloseau de mine ca să-l convingă pe Colțunaș să facă ce voiau ei. Mă întreb cum ar putea cineva să se descurce cu frate-meu fără ajutorul meu.

M-am dus la Colțunaș și i-am spus că o să merg eu cu Pici-Cleta.

— Dă-te jos, i-am zis.

Colțunaș s-a agățat strâns de tricicletă.

— Nu... a mea!

— Nu e a ta, i-a spus tata.

Dar Colțunaș nu voia să se dea la o parte pentru nimic în lume. A închis ochii și a început să țipe. Mamă, ce tare poate să țipe dacă încearcă!

Așa că tata a trebuit să-l smulgă de pe tricicletă. Colțunaș dădea din picioare și țipa mereu și pun

pariu că domnului Vincent îi părea rău că-l descria.

M-am urcat pe Pici-Cleta. Era așa de mică, încât ajungeam cu genunchii la pământ. Dar am reușit să pedalez până unde mi-a spus cameramanul.

— Vezi ce frumos poate să meargă Peter pe tricicletă? a zis Janet. Peter, vino să-ți dau un biscuit Oreo. Te-ai descurcat atât de bine, că poți să iei chiar doi sau trei, dacă vrei.

Colțunaș s-a oprit din țipăt.

— EU! a zis.

— Ce? l-a întrebat tata.

— Eu... merg... eu!

— Tu nu poți să mergi așa de bine ca Peter, a zis domnul Denberg.

— Ba pot! i-a spus Colțunaș.

— Nu cred, a zis domnul Denberg. Ție ți-a trecut rândul. Nu ai făcut ce ți-am zis.

— EU!

— Vrei să mai încerci? a întrebat tata.

— Iar, a zis Colțunaș. Iar, iar, iar.

— Păi... Nu știi, a zis domnul Denberg.

— Păi... a zis domnul Vincent, molfăindu-și trabucul.

— Păi... a zis cameramanul, scărpînându-se în cap.

— Te rog! a cerșit Colțunaș.

Nu l-am mai auzit pe frate-meu zicând *te rog* până acum.

— Bine, o să-ți mai dăm o șansă, a spus domnul Denberg.

Colțunaș a alergat la Pici-Cletă. M-am dat jos și el a sărit pe ea.

— Acum? l-a întrebat pe domnul Denberg.

— Acum, a zis domnul Denberg. Ia-o pe-aici, Colțunaș... pe aici... spre mine.

Colțunaș a făcut cum i s-a spus.

— Ca Pi-ta! zicea. Uite... la fel ca Pi-ta!

Janet m-a pupat pe obraz.

— Ne-ai salvat, Peter Hatcher! a zis.

M-am șters pe față când nu se uita. Sărutul ei era prea umed.

Încă o zi ploioasă

A doua zi a plouat. Tata m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să merg la cinema.

— Numai eu? am întrebat.

— Nu. Toți trei, a zis.

— Colțunaș e prea mic ca să meargă. Nu crezi? am zis.

— Poate. Dar nu știu ce altceva aș putea face cu el. Și asta o să dureze câteva ore.

— Ai putea să-i dai niște ciorapi, am sugerat. Știi ce mult îi place să se joace cu ciorapii tăi.

— Ciorapii n-or să fie de-ajuns pentru tot restul după-amiezei, a zis tata. De-aia m-am gândit la cinema.

— La ce film o să mergem, tati?

Tata s-a uitat în *New York Magazine**.

— *O viață de urs* rulează la un cinema din cartier. Cum ți se pare?

— Despre ce e vorba?

— Despre viața unui urs, cred, mi-a zis tata. E încadrat la „audiență generală“.

Mă gândeam la un western bun cu o grămadă de acțiune sau la un film pentru cei peste 17 ani, la care, dacă ești mai mic, nu poți intra decât însoțit de părinți. Dar tata s-a hotărât. A rămas *O viață de urs*.

I-am sugerat lui tata ar trebui să-i facă baie lui Colțunaș. Pentru că începuse să arate cam murdar. Cred că noaptea trecută tata nici nu-i pusese pija-maua. Purta același tricou cu guler de ieri-dimineață, când plecase mama.

La ora unu eram gata de plecare. Toți trei purtam haine de ploaie și cizme de cauciuc, iar tata își luase umbrela lui mare și neagră.

Trebuie să vă spun ceva despre New York – e greu să faci rost de un taxi când plouă. Dar cinematograful nu era prea departe. Tata a zis că plimbarea o să ne facă bine. Erau o grămadă de băltoace. Ploua

* Revistă săptămânală care abordează subiecte legate de stilul de viață, cultură, politică (*n. trad.*).

cu găleata. Îmi place să merg prin ploaie. Mai ales dacă nu e prea frig. E plăcut când ți se udă fața.

Săream peste băltoace. Tata le ocolea și el. Dar nu și Colțunaș. Sărea în fiecare baltă și stropea totul în jur ca un rățoi. Când am ajuns la cinema, avea partea de jos a pantalonilor udă flească. Tata l-a dus la toaleta bărbaților. I-a băgat câte un snop de șervețele pe fiecare crac al pantalonilor. Colțunaș a protestat. Însă după ce tata i-a adus o cutie mare de floricele, a uitat de pantalonii îndesați cu hârtie.

Imediat ce ne-am instalat pe scaunele noastre, un băiat solid s-a așezat în fața lui Colțunaș, așa că a trebuit să schimbe locul cu tata. Acum Colțunaș era la marginea rândului, eu stăteam la mijloc, iar tata era în stânga mea.

Când s-a stins lumina în sală, Colțunaș a zis:

— Ohhh... întuneric.

— Taci din gură. Nu ai voie să vorbești la film, i-am zis.

— Bine, Pi-ta, a spus.

Atunci a început să arunce cu floricele. La început n-am observat, dar mă întrebam de ce persoanele din fața noastră se întorceau spre noi în fiecare secundă. Apoi l-am auzit pe Colțunaș șoptind

„Pac-pac-pac!“ și l-am văzut aruncând un pumn de floricele.

I-am dat un ghiont lui tata.

— Își aruncă floricelele, am șoptit.

Tata s-a întins peste mine și i-a tras una lui Colțunaș peste picior:

— Dacă mai arunci vreuna, ți le iau.

— Nu arunc! a spus Colțunaș foarte tare.

— Șttt! au zis cei din fața noastră.

— Șttt! le-a răspuns Colțunaș.

— Vezi, e prea mic pentru cinematograf, i-am zis lui tata. Nu înțelege.

Dar din momentul în care primul urs a apărut pe ecran, Colțunaș a stat liniștit și a privit. După un timp, am uitat de el și m-am concentrat la film. Era mai bun decât crezusem. Arăta toți puii ăia de urs și cum trăiesc ei.

Nu sunt sigur când mi-am dat seama că frate-meu dispăruse. Cred că atunci când m-am întors să-l întreb dacă i-au mai rămas floricele. Le terminasem pe ale mele și tot mi-era foame. Am fost foarte surprins să constat că nu era acolo. Adică, acum un minut stătea lângă mine și în clipa următoare dispăruse.

— Hei, tati, i-am șoptit lui tata. A dispărut.

— Ce? a întrebat tata.

— Colțunaș nu mai e pe scaun.

Tata s-a uitat și el spre scaun.

— Unde s-a dus?

— Nu știu. Am băgat de seamă doar că nu mai e.

— Lasă-mă să ies, Peter. O să-l gădesc.

— Să vin și eu? am întrebat.

— Nu... tu poți rămâne aici să vezi restul filmului.

Probabil că se învâрте pe la standurile cu bomboane.

M-am ridicat ca să-l las pe tata să iasă. Mă întreb ce-ar fi zis mama dacă ar fi știut că frate-meu s-a pierdut la film.

Peste câteva clipe, filmul s-a oprit – chiar în mijlocul unei scene. Sunetul s-a stins treptat, ca la un disc stricat. Publicul a scos un murmur dezaprobator. Câțiva copii au început să strige: „Huo... huo!“

Apoi tata, doi plasatori și un domn în costum au venit la mine.

— Stătea chiar aici, le-a spus tata, arătând locul gol de la marginea rândului.

— Păi, a zis domnul în costum, am verificat toaletele și oficiul. Nu s-a băgat după standul cu dulciuri. Trebuie să căutăm prin sală.

Și-a făcut mâinile pâlnie la gură și a strigat:

— Doamnelor și domnilor... vă rog să mă ascultați. Vom continua filmul în câteva momente. Dar mai întâi trebuie să găsim un băiețel de trei ani care răspunde la numele de Colțunaș.

Câțiva oameni au râs când i-au auzit numele. Colțunaș sună probabil caraghios dacă nu ești obișnuit. Mi-am zis: „Poate c-a fost răpit. Ce-o să se înfurie mama! Ce copil nebun! nu poți nici să-l duci la film.“ Și pe urmă m-am gândit: „Totuși, cine și-ar dori să-l răpească?“

— Ce să fac, tati? am zis.

— Ce-ar fi să mergi în sus și-n jos pe culoarul ăsta și să-l strigi?

— Bine, am zis.

— Aici, Colțunaș, l-am chemat, luând-o în jos pe culoar.

Parcă aș fi strigat un câine.

— Ieși afară, Colțunaș.

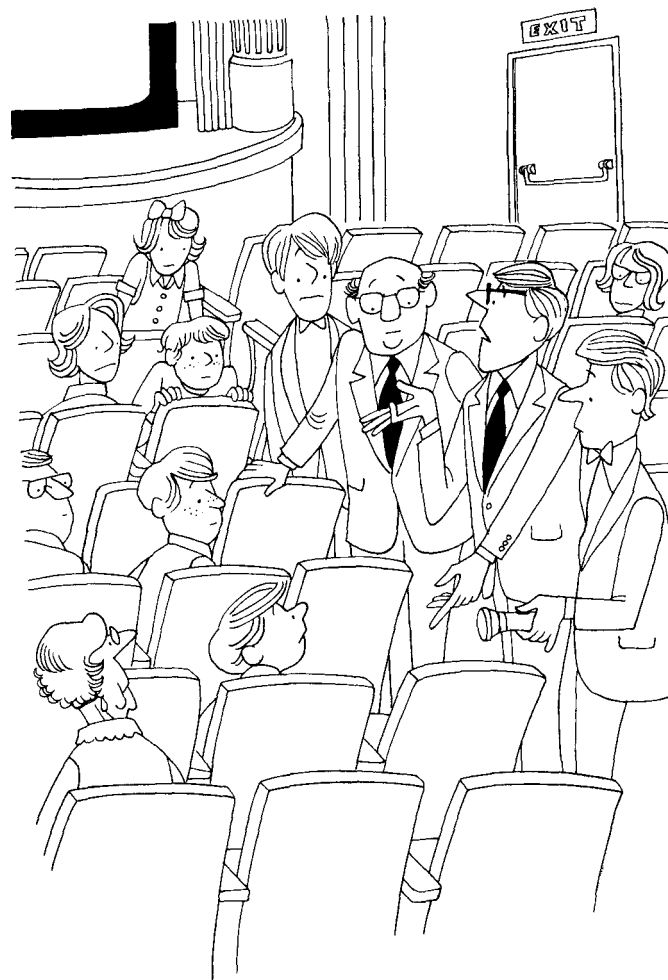
Când am ajuns la rândul din față și am strigat „Aici, Colțunaș!“, a țâșnit spre mine. M-a speriat așa de tare, că am țipat:

— Ahhh...

— Salut, Pi-ta, a zis.

— Hei, l-am găsit, am strigat. L-am găsit...

Apoi m-am întors spre frate-meu:

— Băi, blegule! Ce cauți tocmai aici? Și de ce stai pe jos?

— Pun mâna pe urși, a zis Colțunaș. Da' urșii s-au dus toți.

Și-a desfăcut brațele și a zis din nou:

— Duși toți.

Tata, plasatorii și domnul în costum au alergat la noi.

— Colțunaș, a zis tata, întorcându-l pe toate părțile, ești bine?

— Voia să mângâie urșii. Ce poți să mai zici? am spus.

— Păi cred că acum putem să dăm drumul la film, a zis omul în costum.

Și-a făcut mâinile pâlnie la gură din nou:

— Mulțumesc, doamnelor și domnilor. Tânărul nostru a fost găsit în bună stare. Acum ne vom întoarce la filmul *O viață de urs*.

Tata l-a adus pe Colțunaș înapoi la locurile noastre. L-a ținut în brațe tot restul filmului. Cred că nu voia să mai riște!

Mai târziu, când am ajuns acasă, tata i-a explicat lui Colțunaș că la cinema e ca la televizor.

— E doar o poză. Nu ai ce să atingi.

Colțunaș a ascultat, dar nu știu dacă l-a crezut pe tata. Am senzația că el credea în continuare că urșii ăia erau în sala de cinema, pe undeva. M-am hotărât să nu-l mai iau niciodată pe frate-meu la film. Niciodată! Sau cel puțin până nu împlinea nouă sau zece ani.

Tata mi-a spus că vrea să pregătească ceva special pentru masa de seară. Pentru a sărbători Găsirea lui Colțunaș la Cinema. M-am gândit că asta chiar e ciudat. Pentru că, din câte știu, tata nu știe să gătească nimic. Nu știe nici măcar unde ține mama untul de arahide, farfuriile sau oalele și tigăile. Norocul lui că am fost acolo să-i arăt.

— Ce-o să gătești, tati?

— O super-omletă, a zis.

— Omletă? Eu și Colțunaș nu prea ne omorâm după omletă.

— Asta o să vă placă, a zis, fredonând un cântec în timp ce pune laolaltă ingredientele. Peter, dă-mi o tigaie mare.

— Bine, am zis și i-am dat-o.

A topit niște unt în ea.

— Ce se pune la super-omletă? am întrebat, în timp ce frate-meu, așezat pe podea, lovea unul de altul două capace de oală.

— Păi ouă, bineînțeles, a zis tata. Omletele sunt făcute din ouă.

— Și mai ce? am întrebat.

— Hm... Cred că o să fac o omletă cu ciuperci.

— Ouă și ciuperci?

— Da, o să-ți placă la nebunie.

— Nu sunt prea sigur.

— O să vezi, Peter, a zis tata.

Cât a gătit tata, eu am pus masa. L-am așezat până și pe Colțunaș în scaunul lui înalt.

Când a fost gata omleta, tata ne-a adus-o. Fredona în continuare.

— Ce omletă gigant! am zis, când am văzut-o.

Umplea toată tigaia.

— Câte ouă ai pus?

— Vreo douăsprezece, a zis tata.

— Mama pune doar câte un ou, i-am zis.

— Când o să guști din asta, o să-ți dai seama de ce le-am folosit pe toate.

— Zici că-i așa bună? am întrebat.

— Hai, mi-a zis tata în timp ce mă servea. Gustă!

Am luat o înghițitură. Era groaznică! Cel mai rău lucru pe care-l mâncasem vreodată. Dar tata stătea acolo, cu un zâmbet larg pe față. Nu voiam să-l supăr.

— Ei? a zis.

— E bună, i-am spus, înghițind o ditamai îmbucătura nemestecată.

Am dat-o pe gât cu un pahar de lapte.

— Vezi... mama ar trebui să experimenteze mai mult. Așa te-ai învăța să mănânci tot felul de lucruri.

— Nu cred că mama mi-a făcut vreodată omletă cu ciuperci, am zis.

Tata a pus niște omletă în farfuria lui Colțunaș, apoi a luat și el o porție. Imediat, Colțunaș și-a îndesat în gură o ditamai îmbucătura. Am așteptat, imaginându-mi că o să se înece cu ea. În schimb, el a zis:

— Mmm... bun!

Tata jubila. Colțunaș nu era destul de șmecher ca să-l păcălească pe tata. Așa că trebuie să-i fi plăcut cu adevărat. Dar un copil care poate să mănânce flori și să-și înghită dinții nu are de unde să știe prea multe despre omlete.

Apoi tata s-a așezat și a gustat super-amestecul. Nu doar că s-a înecat cu el. L-a scuipat imediat!

— Aoleu! a zis. E îngrozitoare. Ceva n-a fost cum trebuie. Poate că ouăle sunt stricate.

— Mama de-abia le-a cumpărat joia asta, am zis.

— Atunci o fi de la ciuperci, a zis tata.

— Poate e doar felul cum le-ai gătit tu, am sugerat.

Tata a sărit de la masă și a aruncat omleta cu ciuperci la gunoi. Colțunaș a început să plângă:

— Mai vreau... VREAU!

— Nu, i-a spus tata, nu era bună deloc.

— PAP SAU PUN ÎN CAP... PAP SAU PUN ÎN CAP, a început Colțunaș să țipe, azvârlindu-și lingura în cealaltă parte a camerei. A nimerit în planta preferată a mamei. Pământul din ghiveci s-a împrăștiat pe toată podeaua bucătăriei.

— Încetează! s-a răstit tata la Colțunaș. O să fac niște sandviciuri bune cu unt de arahide. Apoi o să-ți fac o baie! Mămica se întoarce mâine și o să-i arătăm ce bine s-a descurcat tata de unul singur! Peter... unde ascunde mama untul de arahide?

După masă, tata i-a făcut baie lui Colțunaș. Singurul lucru pe care s-a hotărât să nu-l facă a fost spălatul vaselor. Le-a stivuit în chiuvetă și i le-a lăsat mamei.

Duminică după-amiază ne-am dus cu mașina la aeroport ca s-o așteptăm pe mama. Pe drum, tata a zis c-ar fi mai bine ca tot ce întâmplase în weekend

să rămână între noi – doar între noi trei –, ca un secret între bărbați. Am fost de acord să nu suflu un cuvânt. Iar mama a fost așa de bucuroasă că ne vede, că nici n-a pomenit de vasele murdare din chiuvetă.

Într-o seară, șase săptămâni mai târziu, ne uitam la televizor, când a început noua reclamă la Pici-Cleta.

— Eu sunt, a zis Colțunaș.

Mama s-a uitat pe deasupra cărții pe care o citea.

— Seamănă cu tine, Colțunaș, dar nu ești tu.

— Ba da, a zis Colțunaș. Eu sunt... uite...

Mama a strâns din ochi și s-a uitat mai bine.

— Știi, Warren, i-a zis lui tata, chiar seamănă cu Colțunaș.

Apoi a râs.

— Imaginează-ți încă un băiețuș ca el!

— Păi e chiar Colțunaș! am zis.

— Păi e chiar Colțunaș, a repetat frate-meu.

— Nu ți-am zis, dragă, a spus tata. Ne-am gândit că o să-ți placă surpriza. E chiar Colțunaș.

— CE? a zis mama, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Vezi, mami, am început, îți amintești de weekendul ăla în care te-ai dus la tanti Linda?

Pe urmă m-am oprit și m-am gândit la toate lucrurile pe care mama nu le știa:

Bălțile prin care sărise Coțunaș.
Servețelele din pantaloni.
Cum vrusese să pună mâna pe urși.
Și omleta cu ciuperci.
Și domnul Vincent cu trabucul lui.
Și Janet cu biscuiții ei în formă de peștișori.

M-am uitat la tata și am început să râd. Și el la fel.

Picurici!

N-o să uit niciodată ziua de vineri, zece mai. E cea mai importantă zi din viața mea. Nu a fost de la început așa. A început ca orice altă zi. M-am dus la școală. Am mâncat de prânz. Am fost la ora de sport. Apoi m-am întors acasă cu Jimmy Fargo. Am plănuit să ne întâlnim la stânca noastră specială din parc după ce ne schimbăm.

În lift, i-am zis lui Henry ce mult mă bucur că o să vină vara. Henry a spus că și el se bucură. Când am coborât din lift, la etajul meu, am mers pe hol și am deschis ușa apartamentului. Mi-am dat jos haina și am agățat-o în vestiar. Mi-am pus cărțile pe masa din hol, lângă geanta mamei. Am luat-o

direct spre camera mea ca să mă schimb și să văd ce face Picurici.

Primul lucru pe care l-am observat a fost lanțul de la ușă. Era desfăcut. Ușa de la dormitor era deschisă și un scaun era trântit chiar la intrare, de era gata să mă împiedic de el. Am fugit la dulap să văd ce face Picurici. Nu era acolo! Acvariul cu apă și pietre era, dar Picurici dispăruse.

M-am speriat de-a binelea. Mi-am zis: „Poate c-a murit când eram la școală și eu nu știu.“

Am fugit în bucătărie și am zbierat:

— Mami... unde-i Picurici?

Mama pusese ceva în cuptor.

Frate-meu stătea pe jos și izbea oale și tigăi unele de altele.

— Liniște! am țipat la Colțunaș. Nu aud nimic în toată hărmălaia asta.

— Ce-ai zis, Peter? m-a întrebat mama.

— Am zis că n-o găsesc pe Picurici. Unde e?

— Vrei să zici că nu e în acvariu? a întrebat mama.

Am dat din cap.

— Vai de mine! a zis mama. Sper că nu se târăște pe undeva prin casă. Știi că nu-mi place cum

miroase. O să mă uit prin dormitoare. Tu caută pe-aici, Peter.

Mama a plecat val-vârtej. M-am uitat la frate-meu. Zâmbea.

— Colțunaș, știi unde e Picurici? l-am întrebat calm.

Colțunaș zâmbea în continuare.

— Ai luat-o tu? Ai luat-o, Colțunaș? am întrebat, mai puțin calm.

Colțunaș a chicotit și și-a acoperit gura cu mâinile.

— Unde e? am țipat. Ce-ai făcut cu țestoasa mea?

N-a venit niciun răspuns de la Colțunaș. Și-a lovit din nou oalele și tigăile. I le-am luat din mână. Am încercat să-i vorbesc cu blândețe.

— Acum spune-mi unde e Picurici. Spune-mi unde e țestoasa mea. N-o să mă supăr dacă-mi spui. Hai, Colțunaș, te rog.

Colțunaș s-a uitat la mine.

— În burtică, a zis.

— Cum adică în burtică? am întrebat, uitându-mă chiorâș.

— Picurici în burtică! a repetat.

— Care burtică? am țipat la frate-meu.

— Asta, a zis Colțunaș, frecându-se pe burtă.
Picurici e în burtica asta. Chiar aici!

M-am hotărât să-i cânt în strună.

— Bine. Cum a ajuns acolo, Colțunaș? am întrebat.

Colțunaș s-a ridicat în picioare. Sărea în sus și-n jos și cânta:

— L-AM PĂPAT... L-AM PĂPAT... L-AM PĂPAT!

Pe urmă a fugit din cameră.

Mama s-a întors în bucătărie.

— Ei, pur și simplu n-o găsesc nicăieri, a zis.
M-am uitat în toate sertarele de la șifoniere, în dulapurile din baie, în cabina de duș, în cadă și...

— Mami, am zis, clătinând din cap, cum ai putut?

— Cum am putut ce, Peter? a întrebat mama.

— Cum ai putut să-l lași să facă asta?

— Să las pe cine să facă ce, Peter? a întrebat mama.

— SĂ-L LAȘI PE Colțunaș S-O MĂNÂNCE PE PICURICI! am țipat.

Mama a început să amestece în aluatul pe care-l pregătea.

— Nu te prosti, Peter, a zis. Picurici e o țestoasă.

— A MÂNCAT-O PE PICURICI! am insistat.

— *Peter Warren Hatcher!* NU MAI SPUNE AȘA CEVA! a zbierat mama.

— Atunci întreabă-l! Hai, întreabă-l! i-am spus.
Colțunaș stătea în pragul ușii cu un rânjel mare pe față. Mama l-a luat în brațe și l-a mângâiat ușor pe cap.

— Colțunaș, i-a zis, spune-i lui mami unde e țestoasa fratelui tău.

— În burtică, a zis Colțunaș.

— Ce burtică? a întrebat mama.

— A MEA! a râs Colțunaș.

— Mama l-a pus pe Colțunaș pe blatul de la bucătărie, de unde nu putea să fugă de ea.

— A, o păcălești pe mămica... nu-i așa?

— Nu păcălesc! a zis Colțunaș.

Mama s-a albit tare la față.

— Chiar ai mâncat țestoasa fratelui tău?

Un zâmbet larg din partea lui Colțunaș.

— VREI SĂ ZICI C-AI BĂGAT-O ÎN GURĂ ȘI AI MESTECAT-O... AȘA? a făcut mama ca și cum ar fi mestecat ceva.

— Nu, a zis Colțunaș.

Un zâmbet de ușurare a apărut pe chipul mamei.

— Sigur că nu. Doar ai glumit.

L-a pus jos pe Colțunaș și mi-a aruncat o privire.
Colțunaș a gângurit:

— Nu mestecat. Nu mestecat. Hap... hap... s-a dus țestoasa. În burtică la Colțunaș.

Eu și cu mama ne-am holbat la Colțunaș.

— Nu se poate! a zis mama.

— Ba da! a zis Colțunaș.

— Nu! a țipat mama.

— Da! a țipat și Colțunaș.

— Da? a întrebat mama moale, ținându-se de un scaun cu amândouă mâinile.

— Da, a zis senin Colțunaș.

Mama a suspinat și l-a luat în brațe pe frate-meu.

— Vai, îngerașul meu! Băiețelul meu scump! VAI...

Mama nu s-a gândit nicio clipă la țestoasa mea. A uitat complet de Picurici. Nici nu s-a întrebat dacă țestoasei mele îi plăcuse să fie înghițită de frate-meu. A alergat la telefon, cu frate-meu cuibărit sub aripa ei. l-am urmat. Mama a sunat la urgențe, țipând:

— Ajutor! E o urgență. Copilașul meu a mâncat o țestoasă... NU MAI RÂDEȚI! i-a spus mama centralistei. Trimiteți imediat o ambulanță la numărul 68, pe Strada 25 de Vest.

Mama a închis. Nu arăta prea bine. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe față. L-a pus pe Colțunaș jos, pe

podca. Nu puteam înțelege de ce era așa de supărată: Colțunaș părea bine-mersi.

— Peter, ajută-mă! m-a rugat mama. Adu-mi niște pături.

Am alergat în camera lui frate-meu. Am înșfăcat două pături de pe patul lui Colțunaș. Mă urmărea peste tot, cu zâmbetul ăla neghiob întipărit pe față. Îmi venea să-l strâng de gât. Cum putea să stea pur și simplu, râzând așa de fericit, când avea țestoasa mea înăuntrul lui?

I-am adus mamei păturile. L-a învelit pe Colțunaș și a alergat spre ușa de la intrare. I-am urmat și am înșfăcat poșeta ei de pe masa din hol. M-am gândit că o să se bucure că mi-am amintit de ea.

În hol, am apăsat pe butonul liftului. A trebuit să așteptăm câteva minute. Mama se tot fâșâia prin fața liftului. Îl ținea în brațe pe Colțunaș. El își suga degetele și scotea plescăitul ăla care-mi place mie. Dar eu nu mă puteam gândi decât la Picurici.

În cele din urmă, liftul a ajuns la etajul nostru. Mai erau trei oameni înăuntru, în afară de Henry.

— Avem o urgență, s-a văicărit mama. Ambulanța așteaptă jos. Grăbește-te, te rog!

— Da, doamnă Hatcher. Bineînțeles, a zis Henry. Vă duc jos cât de repede pot. Fără alte opriri.

Cineva mi-a dat un ghiont în spate. M-am întors. Era doamna Rudder.

— Ce s-a întâmplat? a șoptit.

— Fratele meu, i-am răspuns, tot în șoaptă. Mi-a mâncat țestoasa.

Doamna Rudder i-a șoptit *asta* bărbatului de lângă ea, iar el a șoptit mai departe doamnei de lângă el, care i-a șoptit lui Henry. M-am uitat drept înaintea și m-am prefăcut că nu aud nimic.

Cu frate-meu în brațe, mama s-a întors și a zis:

— Nu e de râs. Nu e nimic de râs!

Dar Colțunaș a zis:

— Râs, râs, râs Colțunaș!

Toată lumea a izbucnit în râs. Toată lumea, cu excepția mamei.

Ușa liftului s-a deschis. Doi bărbați, îmbrăcați în alb, așteptau cu o targă.

— Țsta-i copilașul? a întrebat unul dintre ei.

— Da. El e, a suspinat mama.

— Nu vă faceți griji, doamnă. Vom ajunge imediat la spital.

— Hai, Peter, a zis mama, trăgându-mă de mână. O să mergem în ambulanță cu el.

Ne-am urcat în partea din spate a ambulanței albastre. Nu mai fusesem niciodată într-o ambulanță. Era ca lumea. Colțunaș stătea în genunchi pe un pat și se uita atent pe fereastră. Făcea cu mâna spre mulțimea de oameni care se adunase pe trotuar.

Unul dintre brancardieri a venit în spate, cu noi. Celălalt conducea mașina.

— Ce s-a întâmplat, doamnă? a întrebat brancardierul. Copilul pare destul de sănătos.

— A înghițit o țestoasă, a șoptit mama.

— CE a făcut? a întrebat brancardierul.

— Mi-a mâncat țestoasa. Aia a făcut! i-am spus.

Mama și-a îngropat fața în batistă și a început să plângă din nou.

— Hey, Joe! l-a strigat brancardierul pe șofer. Dă-i bătaie... piciul ăsta a înghițit o țestoasă!

— Nu e de râs! a insistat mama.

Eram de aceeași părere, având în vedere că era vorba de țestoasa mea.

Am ajuns la intrarea din spate a spitalului. Două asistente l-au luat repede pe Colțunaș. Mama a alergat după el.

— Așteaptă aici, băiete! mi-a strigat o asistentă, arătându-mi o bancă.

M-am așezat pe banca tare de lemn. Nu aveam nimic de făcut. Nu erau cărți sau reviste împrăștiate peste tot, ca în cabinetul domnului doctor Cone. Așa că m-am uitat la ceas și la semnele de pe pereți. Mă aflam în secția de urgențe a spitalului.

După o vreme, asistenta s-a întors. Mi-a dat niște hârtie și creioane colorate.

— Uite! Fii băiat cuminte și desenează ceva. Mama ta o să iasă în curând.

Mă întrebam dacă știa de Picurici și dacă ăsta era motivul pentru care încerca să fie amabilă cu mine. Nu aveam chef să desenez nimic. Mă întrebam ce-i fac lui Colțunaș înăuntru. Poate că nu era totuși un pici așa de rău. Mi-am adus aminte că verișorul mai mic al lui Jimmy Fargo a înghițit odată cea mai valoroasă piatră din colecția lui Jimmy. Iar mama mi-a spus că atunci când eram mic eu am înghițit o monedă. Totuși... o monedă nu e ca o țestoasă!

M-am uitat la ceasul de pe perete timp de o oră și zece minute. Apoi s-a deschis o ușă și mama a ieșit, împreună cu domnul doctor Cone. Am fost surprins să-l văd. Nu știam că lucra la spital.

— Bună ziua, Peter, a zis.

— Bună ziua, domnule doctor. Aveți testoașă?

— Nu încă, Peter, a zis. Dar am ceva să-ți arăt. Uite niște radiografii de-ale fratelui tău.

Am studiat radiografiile în timp ce doctorul îmi arăta diferite lucruri.

— Vezi, a zis, aici e testoașă ta... chiar aici.

M-am uitat cu atenție.

— Picurici o să rămână acolo pentru totdeauna? am întrebat.

— Nu. Cu siguranță nu! O s-o scoatem. I-am dat deja lui Colțunaș niște medicamente. Așa o să rezolvăm ușor problema.

— Ce medicamente? am întrebat. Ce problemă?

— Ulei de ricin*, Peter, a zis mama. Colțunaș a luat ulei de ricin. Și suspensie de magneziu**. Și suc de prune. O grămadă. Toate astea o să ne ajute să o scoatem pe Picurici din burtica lui Colțunaș.

— Trebuie doar să așteptăm, a zis domnul doctor Cone. Probabil până mâine sau poimâine. Colțunaș trebuie să rămână aici peste noapte. Dar nu cred că va mai înghiți vreodată ce nu trebuie.

* Medicament cu efect laxativ (*n. trad.*).

** *idem*.

— Și cu Picurici cum rămâne? am întrebat. O să fie bine?

Mama și doctorul s-au uitat unul la altul. Am știut răspunsul înainte ca el să dea din cap și să zică:

— Cred că e cazul să-ți iei altă testoașă, Peter.

— Nu vreau altă testoașă! am zis.

Mi-au dat lacrimile. Eram stânjenit și le-am șters cu dosul palmei. Apoi a început să-mi curgă nasul și a trebuit să mi-l trag.

— O vreau pe Picurici, am zis. E singura testoașă pe care o vreau.

Mama m-a dus acasă cu un taxi. Mi-a spus că tata era în drum spre spital și c-o să stea cu frate-meu. Când am ajuns acasă, mi-a făcut cotlete de miel, dar nu prea mi-era foame. Tata s-a întors acasă târziu în seara aceea. Eram încă treaz. Părea abătut. I-a șoptit mamei:

— Nu încă... încă nimic.

A doua zi era sâmbătă. N-aveam școală. Mi-am petrecut toată ziua în sala de așteptare a spitalului. Era o grămadă de lume pe-acolo. Erau și cărți, și reviste. Nu era ca pe banca tare a holului de la urgențe. Semăna mai mult cu o cameră de zi. Le-am spus

tuturor că fratele meu mi-a mâncat țestoasa. S-au uitat la mine cam ciudat. Dar nimeni nu mi-a spus că-i pare rău de țestoasa mea. Nici măcar o dată.

Seara am mâncat cu mama la cantina spitalului. Am comandat un hamburger, dar abia m-am atins de el. Pentru că, fix în timp ce mâncam, mama mi-a spus că dacă medicamentele nu-și făceau repede efectul, Colțunaș trebuia operat ca să i-o scoată pe Picurici din burtă. Mama n-a mâncat nimic.

În seara aceea bunica a venit să stea cu mine. Mama și tata au rămas la spital cu frate-meu. Acasă era jalnic. Din oră în oră, țărâia telefonul. Era mama, care suna de la spital să ne dea vești.

— Nu încă... înțeleg, repeta bunica. Încă nu s-a întâmplat nimic.

Eram nefericit. Eram singur. Bunica n-a observat. Simțeam că-mi lipsește până și zăngănitul de oale făcut de Colțunaș. La miezul nopții, telefonul a sunat din nou. M-a trezit, așa că m-am târât în hol să aflu ce se întâmplă.

— Ura! A ieșit! Vești bune, în sfârșit! a strigat bunica.

A închis telefonul și s-a întors spre mine.

— Peter, medicamentele și-au făcut în sfârșit efectul. Tot uleiul ăla de ricin și suspensia de magneziu și sucul de prune au dat în sfârșit rezultate. Țestoasa a ieșit!

— Vie sau moartă? am întrebat.

— PETER WARREN HATCHER, CE ÎNTREBARE-I ASTA? a strigat bunica.

Deci frate-meu nu mai avea țestoasa în el. Iar eu nu mai aveam țestoasă! Nu mi-a mai plăcut de Colțunaș la fel de mult cum credeam înainte să sune telefonul.

A doua zi dimineată, Colțunaș s-a întors acasă, adus în brațe de tata. Mama avea în brațe o mulțime de cadouri. Toate pentru Colțunaș! Mama a pus jos cadourile și l-a pupat. A zis:

— Colțunaș primește tot ce vrea. Orice. Mama e așa de bucuroasă că puiul ei s-a făcut bine!

Era dezgustător. Cadouri și săruturi și atenții pentru Colțunaș. Nici măcar nu puteam să mă uit la el. Se distra! Probabil că nici nu-i părea rău că-mi mâncase țestoasa.

În seara aceea, tata a venit acasă cu o cutie mai mare decât toate. Nu era împachetată în hârtie sau

altceva, dar am știut că era un alt cadou. M-am întors cu spatele la tata.

— Peter, a zis tata, în cutia asta e o surpriză pentru tine!

— Ei bine, nu vreau altă țestoasă. Să nu crezi că dacă-mi dați o altă țestoasă o să mă simt mai bine... pentru că n-o să fie așa.

— A zis cineva ceva de vreo țestoasă? a întrebat tata. Uite, Peter, eu și cu mama ne-am gândit că te-ai purtat foarte bine în situația asta. Până la urmă, Picurici *era* animăluțul tău.

M-am uitat în sus. Auzeam bine? Chiar și-au adus aminte de mine și de Picurici? Am băgat mâna în cutie. Am simțit ceva cald, moale și blănos. Mi-am dat seama că e un câine, dar m-am prefăcut că sunt surprins când mi-a sărit în poală și a început să mă lingă.

Colțunaș a tipat:

— Ahhh... cățel! Uite... cățel!

S-a dus glonț la câine și l-a apucat de coadă.

— Colțunaș, a zis tata, luându-l de acolo. E câinele fratelui tău. Poate că într-o zi o să ai și tu câinele tău. Dar ăsta e al lui Peter. Înțelegi?

Colțunaș a dat din cap:

— Cuțu lui Pi-ta.

— Așa e, a zis tata. Câinele lui Peter!

Apoi s-a întors spre mine.

— Și ca să fim siguri, fiule, a zis, am luat un câine care o să crească destul de mare. *Mult* prea mare ca fratele tău să-l mai poată înghiți!

Am râs cu toții. Câinele meu era frumos.

I-am spus Țestosul... ca să-mi aduc aminte.

Cuprins

CAPITOLUL 1	Marele câștigător	7
CAPITOLUL 2	Domnul și doamna Juicy-O	15
CAPITOLUL 3	Câinele familiei	33
CAPITOLUL 4	Fratele meu e o pasăre	43
CAPITOLUL 5	O petrecere de pomină	59
CAPITOLUL 6	Colț își face apariția în oraș	77
CAPITOLUL 7	Grupa trenului zburător	97
CAPITOLUL 8	Starul de televiziune	115
CAPITOLUL 9	Încă o zi ploioasă	133
CAPITOLUL 10	Picurici!	147

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 22, O.P. 84, cod 062650, sector 6, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 224.32.87
Comenzi – online
www.editura-art.ro